

ΟΗΣΤΡΟΣ

GEN No 1

Σήμερα και χθες

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΓΩΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οι πρώτοι χοροί στην Αθήνα.—Ο 'Οθων και η ωραία κόρη της Αρμανοπεργ.—Τα δηλητηριώδη παγωτά του Κάλβου.

Όπως είναι γνωστό η πρωτεύουσα του Έλληνικού κράτους μετεφέρθη διαστικά — πριν δηλαδή παρασκευασθεί και μελετηθεί το πράγμα — από το Ναύπλιο στην Αθήνα στα 1834. Την εποχή εκείνη η Αθήνα ήταν ένας σωρός από ερείπια. Μόλις 600 άνθρωποι κουρελλιάρηδες γύριζαν εδώ κι' εκεί, χωρίς ελπίδα να καλυτερέψουν τη ζωή τους, αφανισμένοι απ' τις καταστροφές που είχαν πάθει διαρκούσης της Επανάστασης του 21.

Όταν λοιπόν ο νεαρός βασιλεύς 'Οθων έφτασε στη νέα πρωτεύουσα του βασιλείου, αναγκάσθηκε να κατασκευασθεί στο σπίτι του γενικού προξένου της Ρωσίας Παπαρηγοπούλου στην Πλάκα. Ο Αρμανοπεργ που ήταν και πρόεδρος της Αντιβασιλείας με την οικογένειά του εγκατεστάθη σ' ένα σπίτι της οδού Πειραιώς, απέναντι ακριβώς απ' το σημερινό 'Οδείο. Το σπίτι του ήταν καινούριο και από τα μεγαλύτερα της εποχής. Στο σπίτι αυτό του προέδρου της Αντιβασιλείας, ο οποίος είχε και δυο έζυγες και πολύ χαριτωμένες κόρες, πηγαίνε ο καθένας κάθε βράδυ ο νεαρός βασιλεύς για να περάσει την ώρα του. Στο ίδιο σπίτι συνζάσαν ανώτεροι αξιωματικοί του Βασιρικού στρατού, οι στρατηγοί Α. Άγνων, οι Πολιτικοί και γενικά όλη η καλή κοινωνία της εποχής. Αυτές ήταν οι περιφημες (θεγάρες), που τις περιγράφουν τόσο απλά και χαριτωμένα όλοι οι χρονολόγοι της εποχής.

Η κόμισσα Αρμανοπεργ, βλέποντας την πρότιμη που έδειχνε ο 'Οθων στη μία της κόρη, θάλασσε, μ' όλη την πνυφή, να καλλιέργησε το αίθεμα αυτό, γιατί φανταζόταν πως η συμπάθεια του νεαρού Βασιλέως θαχε μία μέρα ένα ευτυχισμένο τέλος.

Εδινε λοιπόν κάθε βράδυ συναναστροφές στις οποίες διακρινόντουσαν οι ωραίες της εποχής, οι νεαροί Έλληνες και διάφοροι ξένοι.

Στα σαλόνια του Αρμανοπεργ γινόντουσαν και χοροί και μάλιστα τις Αποκριές του 1835 δόθηκε και χορός μετεμφισμένων. Οι κυρίες πηγαίναν εις τους χορούς αυτούς καβάλλα πάνω σε γαϊδουράκια κι' οι άντρες φορούσαν μπότες, γιατί οι δρόμοι ήταν γεμάτοι λάσπες και σκεδόν αδιάβατοι.

Σ' έναν λοιπόν απ' τους χορούς αυτούς (τόν πιο διασκεδαστικό και τόν πιο πλούσιο, όπου οι καλεσμένοι ήταν υποχρεωμένοι να πάνε με φόρμα ι-στορικής εποχής), σεβριόστηκαν και παγωτά, τα πρώτα παγωτά που έφτιασαν στην Αθήνα. Τα παγωτά ήταν τότε εντελώς άγνωστα σ' όλη την Ελλάδα. Ένας Μιλανέζος λοιπόν που κατά σύμπτωση είχε το ίδιο όνομα με τόν Έλληνα ποιητή των 'Ρόδων', Κάλβος ονομαζόμενος, πρθε στην Αθήνα και άνοιξε εστιατόριο και ζαχαροπλαστείο στον Κήπο του Κλαυθμώνος, όπου κατασκεύαζε και σεβρίε διάφορα περιέργα και άγνωστα για τους Έλληνες γλυκίσματα. Όταν όμως έφτιασε τα πρώτα παγωτά, τα παρουσίασε στον χορό της κομίσσας Αρμανοπεργ για να κάνουν περισσότερη εντύπωση.

Ο Κάλβος, αφού βέβαια πάγος δεν υπήρχε στην Αθήνα, κατασκεύαζε τα παγωτά του με χιόνι Πάρνηθος, η οποία τις Αποκριές εκείνες ήταν χιονισμένη και κράτησε τα χιόνια της μέχρι το Πάσχα. Όπως ήταν φυσικό, ο Κάλβος ήταν ό άρως της χορευτικής θραύδας. Η οικοδόσποινα δεν έκανε άλλη δουλειά από τού να εναίρη την τέχνη του 'Ι. τορικού καταστηματορκή. Πρθε όμως η κακή στιγμή η συνέπειες δηλαδή της παγωτοφάνιας. Ο Κάλβος θέλοντας να δώσει στα παγωτά της διαφόρους κρυστάλλους και μη βρίσκοντας τής σχετικές ουσίες χρωμάτων, τα οποία προκάλεσαν μία έλαφρη δηλητηρία στους καλεσμένους.

Ύστερα από μίαν ώρα, χορευτές και χορεύτριες ένοιωσαν τα πρώτα συμπτώματα στομαχικής στενότητας. Κι' ενώ η μουσική του Βασιρικού στενό-επαίξε διάφορα γοργά δάλα, οι αόλες των ταγμάτων άδειαζαν απ' τόν κόρσο. Τα ζευγάρια οταμνόντουσαν τον χορό με μία πρόφαση κι' εξαφανίζονταν οταμνόντας την κοιλία τους που πονούσε!... Πολλές κυάφε-σθους στο σπίτι τους. Πολλά τους και γύρισαν γυνιώτες του 21 όμως, θγαίνοντα και έμνησκανε τη ζωή της κλεφτορίας απ' το σπίτι θυπάντα στο ύπαιθρο και κανόνισαν όταν ζούσαν να που Κι' ενώ η ευθύμη θραύδα τείλωνε με τέτοιο φανισθ — όχι όμως για ν' αυτοκτονήσει, όπως έκα-νε ένας Γάλλος συνάδελφός του, ό περίφημος Βα-τέλ. Για πολλές μέρες ο Κάλβος δεν φάνηκε στο κατάστημά του. Ο Βασιλεύς 'Οθων πήγε κι' αυτός στο παλάτι του, έπεσε στο κρεβάτι κι' έκάλεσε το γιατρό του. Επί τρεις μέρες ήταν αδιάθετος.

Οι πρώτες λοιπόν εντυπώσεις από τα παγωτά δεν ήταν καθόλου ευχάριστες. Αργότερα στην οδόν Αιόλου ο Καρδαμάτης άνοιξε το ζαχαροπλαστείο του κι' έσερβίριζε παγωτά στους πελάτες του, που τα τρωγαν με πάθος και χωρίς κίνδυνο της ζωής τους. Ήσαν παγωτά απλά, μόνο με αυγά και γάλα, που ζετρελλανον μικρούς και μεγάλους και στοίχιζαν μία μόνον σφάντζικα, παρακαλούμεν.

Η ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Τραγικά διηγήματα

Το καραβάκι «Μαρι-Ζάν» ξεκίνησε να μεσάνυχτα από το λιμάνι του Γκρουά. Στην αρχή απάντησε μεγάλη τρικυμία, μα αιγά-αίγα ή θαλάσσα γαλήνεψε και τα ήμερώματα οι φάρδες μπέρσαν ν' απλώσουν τα δίκτυα τους.

Οι κόποι τους δεν πήγαν χαμένοι. Ύστερα από λίγες ώρες χιλιάδες σαρόέλλες χρύσιζαν πάνω στο πλοίο. Οι ναύτες ήταν ένθουσιασμένοι. Θα πηγαίναν να πουλήσουν τα φάρια στο Λαριόρ και έπειτα θα γύριζαν στο Γκρουά για να διασκεδάσουν.

Μόνον ο Κερντέκ, ο καραβοκύρης έμνε σιωπηλός και μελαγχολικός. — Γιατί ο καπετάνιος είναι τόσο λυπημένος; έλεγε ο ένας στον άλλο...

Μήπως τόν βασάνιζε καμμία λύπη; Μα όχι. Γιατί πριν ένα χρόνο ο Κερντέκ είχε παντρευτεί από έρωτα την ωραία Μαρι-Ζάν, το πλουσιότερο κορίτσι του χωριού του. Με την προίκα της αγόρασε την ωραία τράτα του που την ζήλευαν όλοι οι φίλοι του. Κι' αυτός από ευγνωμοσύνη, βάφτισε το καράβι με το όνομα της γυναίκας του: «Μαρι-Ζάν».

Οι πέντε ναύτες δεν ήξεραν πια τί να σκεφθούν.

Το καραβάκι τραβούσε τώρα για τη στεριά. Το δροσερό αεράκι φούσκωνε τα πανιά του. Έξαφνα, καθώς η «Μαρι-Ζάν» είχε πλησιάσει ένα άλλο φαρδίο, ο Κερντέκ σηκώθηκε και φώναξε:

—Καπετάν Πέτρο! Μήπως πηγαίνει στο Γκρουά;

—Το μισομέρι θα είμ' εκεί, απάντησε εκείνος.

—Με παίρνεις μαζί σου; Βιάζομαι να γυρίσω σπίτι μου.

Όταν ο Κερντέκ έφτασε στο Γκρουά το ρολόγι του χωριού σήμαινε μεσημέρι. Η γυναίκα του δεν τόν περιμένε. —Το βράδυ. Και αυτό ακριβώς ήταν που βασάνιζε την ψυχή του. Θα τήν εύρισκε άραγε στο σπίτι;

Προχώρησε διαστικά και μπήκε σε λίγο στο φτωχικό του.

—Μαρι-Ζάν!... Μαρι-Ζάν!... φώναξε.

Κανείς δεν τού αποκρίθηκε. Η Μαρι-Ζάν δεν ήταν στο σπίτι. Ο Κερντέκ χτύπησε δυνατά το τραπέζι κι' άρχισε να θλαστήμα.

Άναψε κατόπιν την πίπα του, κατέθηκε στο δρόμο και πήγε και κάθισε σε μία ταβέρνα που ήταν απέναντι από το «Ξενοδοχείο των Ξένων».

—Θέρτε μου ένα κονιάκ, διάταξε τόν κάππα.

Άρχισε να πίνει έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του στην είσοδο του ξενοδοχείου.

Έξαφνα τόν έλυσσε κρύος ιδρώς. Είδε τη γυναίκα του που έβγαине από το ξενοδοχείο.

Η Μαρι-Ζάν, κατακόκκινη, κύτταξε πρώτα αν περνούσε κανείς από το δρόμο κι' απομακρύνθηκε διαστικά. Ύστερα από λίγο, φάνηκε στην πόρτα και ο κύριος Μπαρνώ, ο Παρισινός ζωγράφος, που είχε πάει στο Γκρουά για να κάνει θαλασογραφίες και τόν όποιο ο Κερντέκ ουχιά έπαιρνε στο φάρμα.

Ο Κερντέκ στέναζε θαθεία. Οι ύποψίες του δεν ήταν άδικες. Επειτα σηκώθηκε και μ' άργό δγμα γύρισε σπίτι του.

Η Μαρι-Ζάν μόλις τόν είδε, έτρεξε να τόν υποδεχθ.

—Σήμερα έρχεσαι πολύ νωρίς. Πόσο μ' ευχαρίστης αυτό, τού είπε πρόσχαρη. Το φάρμα πήγε καλά;

—Ναι, Μαρι-Ζάν, πολύ καλά... πάρα πολύ καλά. Έσθ πώς πέρασες όταν έλειπα;

—Όπως πάντοτε. Δεν βγήκα από το σπίτι μας.

—Αί!...

—Άλλά τί χεις; Πόσο είσαι κλωμός!... Μήπως πεινάς;

—Όχι, δεν πεινώ. Σήμερα είμαι λίγο αδιάθετος. Έχω ανάγκη από καθαρό αέρα. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο πνίγομαι. Ας πάμε λίγο έξω...

—Ανέβηκαν το θουνό κι' έφθασαν

σ' ένα τρομερό γκερέμό, τήν «Τρύπα της Κολάσεως»...

Οι φάρδες έλεγαν ότι στο μέρος αυτό έρχονταν οι ψυχές των κολασμένων ναυτικών που είχαν πνιγί χωρίς να μεταλάβουν...

—Μη προχωρής περισσότερο, Κερντέκ, με τρομάζεις, τού φώναζε η γυναίκα του και τού έδωσε το χέρι της. Ο Κερντέκ τήν έπιασε δυνατά και τής είπε:

—Γιατί φοβάσαι να πεθάνης αυτή τη στιγμή; Φοβάσαι τήν κόλαση;

—Τρελλάθηκες!

—Όχι, δεν είμαι τρελλός. Είμαι πολύ ήσυχος, όπως βλέπεις... Άλλά απάντησε μου. Η συνείδησή σου είναι καθαρή; Δεν έχεις τίποτε να σε βασανίζει;

—Όχι, σου το όρκιζομαι!

Ο Κερντέκ τήν έπιασε σφιχτά από τα χέρια και τήν τραβήξε.

—Ψέυτρα!... Ψέυτρα κι' άπιστη. Έτοιμάσαι να πεθάνης! Ούρλιαξε.

Η Μαρι-Ζάν γονάτισε έμπρός του.

—Ναι, είμαι ένοχη... Συχώρεσέ με... τράυλισε.

—Όχι, Μαρι-Ζάν, θα πεθάνης και τώρα άμέσως. Δεν θα σου δώσω τόν καιρό να κάνης ούτε προσευχή...

Και με μίαν απότομη κίνηση έσπρωξε τη γυναίκα του και τήν άφηνε να πέση στην άβυσσο. Επειτα έκαμε το σταυρό και τήν ζαναγύρισε διαστικά στο χωριό.

—Λοιπόν, κύριε Μπαρνώ, θα θέλατε να πάμε σήμερα στην «Τρύπα της Κολάσεως»; Είμαι έντελώς έλεύθερος ως το βράδυ.

—Είσαι πάντοτε πολύ υποχρεωτικός Κερντέκ. Δέχομαι μ' ευχαρίστηση τήν πρότασή σου.

—Τότε ας πηγαίνουμε.

Κι' οι δυο άνδρες ξεκίνησαν. Στο δρόμο ο Κερντέκ έλεγε διασκεδαστικές ιστορίες και προσπαθούσε να φαίνεται εύθυμος. Ύστερα από δεκά λεπτά έφθασαν στην ακτή κι' άρχισαν να κατεβαίνουν τούς βράχους.

—Προσέχετε καλά, κύριε Μπαρνώ. Αν γλιστρήσετε λίγο, θα χαθείτε μέσα στο γκερέμό...

—Μη με τρομάζης με τις συμβουλές σου, Κερντέκ.

—Έξέχασα να σάς πω ότι έπρεπε να κάνετε τη διαθήκη σας.

—Μη μιλάς έτσι, Κερντέκ, άρχιζω να φοδούμαι.

Ο Κερντέκ γέλασε με σαρκασμό.

—Οί! άρχιζεις να φοβάσαι. Τρέμεις μόν πεθάνης... Σκέπτεσαι τούς έρωτάς σου. Αν χαθής εσύ, αλήθεια, τί θα γίνει η Μαρι-Ζάν!...

Τα σαρκαστικά αυτά λόγια πάντως τόν νεαρό ζωγράφο. Κρύος ή όρως έτρεχε από το μέτωπό του Ζαλιόθηκε και δεν μπορούσε να δη καθαρά έμπρός του. Ανατρίχιασε, έχασε τήν ισορροπία του και γλυστρήσε. Βρέθηκε στην άκρη τού στρώματος και για να μη πέση πιάσθηκε από μία προεξοχή.

—Βοήθεια! Βοήθεια! κραύλασε. Τα χέρια μου δεν άντέχουν περισσότερο. Θα πέσω και θα σκοτωθώ.

—Ναι, θα σκοτωθής. Δεν θα σε σώσω, ούρλιαξε ο Κερντέκ.

—Κερντέκ, σ' εξορκίζω.

—...Θα πάς να θρής τήν Μαρι-Ζάν, είνε εκεί κάτω και σε περιμένει!...

—Δολοφόνε!

—Όχι, δεν είμαι δολοφόνος. Τι μωρά και τούς δυο σας για τήν αδικία που μου έκαματε. Μου έκλεψες τη Μαρι-Ζάν κι' εκδικούμαι.

—Έλεος, Κερντέκ, έλεος!... Οι δυνάμεις μου εξαντλήθηκαν, τή χέρια μου γλιστρούν. Σου δίνω όλη τήν περιουσία μου, αν με σώσης. —Ποτέ!

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Έλεος!

Ο Κερντέκ όμως ήταν άσυγκίνητος. Με το πόδι του έσπρωξε τα χέρια του ζωγράφου που με άγνωση προσπαθούσε να κρατηθί από τόν βράχο. Ο ζωγράφος έπεσε...

Αντρίχισε μία απελπιστική κραυγή, έπειτα έναν πάγκο κι' έναν κύριο που θρόνησε τη χαμένη αγάπη του, επί τρία τέταρτα τής ώρας.

Τί καταλάβαιναν οι Παρισίνοι! Έκει μέσα έχουν έρωτευθ όλοι. Γι' είχε τρελλάθει!...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛΕΦ. 29.957 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΣ 500.000

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΚΟΡΝΙΖΕΣ

«Ας μη γελοιώμαστε!... Ο έρωτας θέλει κορνίζα. Θέλει προσινάδες, λουλούδια, πουλιά, κελαϊτισμούς, δούλες, χρώματα, φεγγάρια, νερά, τρεχούμενα, δροσίδες, φυλλωσίδες και κρυψώνες! Και οι άνθρωποι από καταβολής κόσμου το κατάλαβαν. Και σκαρώναν αυτά όλα: τούς κρεμαστούς κήπους της Βαθυλάνος τούς Κεραμεικούς στην Αθήνα. Και θα μού πητε:

—Δε φθάνει ο έρωτας για να εξωραϊχί τα πάντα;

Θάναει και παραφθάνει. Βάλετε το έρμυεμένο ζευγαράκι όπουδήποτε, μακριά στο πιο σκυθρωπό μέρος της γης. Αμέσως η φαντασία του θα το στολίση, θα φυτέψη ακοκίες με χιονάτα τουσιπιά, γλυκίνες γεμάτες μωβ λoφία και κισσούς με πληθούς άνθηνα. Άλλά γιατί να θαζούμε τόν έρωτα να ζοδεύεται για να φαμηρικάρη αυτός και τα έξοδα τής κορνίζας; Γιατί να μὴν τήν βρίσκη έτοιμη; Πολιτισμός αυτό θα πη: Να τή βρίσκη έτοιμα μερικά πράγματα.

Η Αθήνα μας χρειάστηκε όλ'α κερ'ο αιώνα για να δώση στοιχειώδεις κορνίζες στον έρωτα. Είχε πού να καθίση, να περπατήση, να λιούσθ, να φλυαρήση, να πάρη τήν πάστα τής, ν' αυτοκινιτοδρομήση, να γλεντήση. Μα δεν είχε δίδου πού να έρωτευθ. Δε μιλά εδώ για τόν έρωτα κατά παραγγελία, που άρχιζει με μερικές εξυπνάδες στο κομικό σαλόνι και οδύνει, κουρασμένος, σκεδόν πριν ανάψη, στη γκαρσονιέρα. Μιλά για τόν έρωτα τής υπαίθρου σχολής, που θέλει δειντράκι, πουλάκι, ούρανο, άπλωμα τής φαντασίας και πρό πάντων το θέιο άπρόοπτο, τήν άγνωστη Χ, που περνάει σάν άνοσιέστη όνειροπόλη και χάνεται στη στρόφη μιας δειντροστοχίας. Μιλά για κερ'αυνοβόλες περιπτώσεις ανάμεσα σε πλάσματα, που δεν έχουν καμμία προγενέστερη ιστορία. Και σ' αυτό τόν έρωτα έδωσαν, επί τέλους, μετά έκατό χρόνων έλευθερη ζωή, άουλο σού πάρκα: Ο έθνικός κήπος και το πεδίο τού Άρεως.

Τώρα μπορεί να έρωτευθ και η πολιτεία. Γιατί αυτό συμβαίνει στα δημόσια πάρκα: Δεν έρωτεύεται η κοινωνική τάξις, ο κύκλος, η παρέα, η κλίκα. Έρωτεύεται η πολιτεία. Τα δάση τής Βουλώνης, τα Τίγκαρτεν, τα Χάου Πάρκ, τα Λουξεμβούργα, οι Κεραμεικοί, αυτή πρό πάντων τήν ύπηρεσία προσφέρουν στις πολιτείες που άνήκουν. Έχουν άπδονία πάνω, λουλούδια κάτω και άφθονους υποχρεωτικούς θάμνους, που μπορούν να κρύβουν από τις αδιάρκτες ματιές ένα κλεφτικό φίλι. Γίνονται κεφάλαιο —το πιο έντυπτικό ίσως κεφάλαιο— στην ιστορία του καθενός.

Δε άβ'εχάσω ποτέ τήν παταγώδη άποτυχία, πούχε κάποτε τήν Αθήνα η πέμπτη πράξι ενός γαλλικού δουλεβαρδιερικού έργου, αίσθηματικό, με τόν τίτλο «Πρός τόν έρωτα». Η κύρια σκηνή παιζότανε στο δάσος τής Βουλώνης. Οι Αθηναίοι τήν χαρακτήρισαν σαχλά.

—Μα τί καταλαβαίνουν πού τούς άρδζει στο Παρίσι αυτό το κολακωθί; ρωτούν με κατάπληξι (γιατί το έργο είχε τεράστια επιτυχία στο Παρίσι). Και τούβριεσαν σαχλό οι Αθηναίοι, γιατί θάλεπε δειντρά, μία λίμνη, έναν πάγκο κι' έναν κύριο που θρόνησε τη χαμένη αγάπη του, επί τρία τέταρτα τής ώρας.

Τί καταλάβαιναν οι Παρισίνοι! Έκει μέσα έχουν έρωτευθ όλοι. Γι' είχε τρελλάθει!...

αυτούς φτάνει η σκηνογραφία και μόνη γιά να συγκινήθουν. Και σίγουρα θάρρη μία μέρα —και θάρρη σύντομα, πού η σκηνογραφία τού έθνικού κήπου θα συγκινή τόν Αθηναίο στο θέατρο και με τήν απλή της εμφάνισι. Όλα τα φάρ'α μαλλιά και τ' άσπρα κεφάλια θα γέρνουν για να θυμψούν μία τρυφερή σελίδα τής ιστορίας τους. Ότι αυτό θα γίνει άναπόφευκτο τα δάλεψα από τώρα στα τρυφερά ζευγαράκια που διασχίζουν τις προσινάδες τού έθνικού κήπου ή τού πεδίου τού Άρεως. Αυτές τις δυο πράσινες και δροσερές... έπαρχίες, που κατάκτησαν τα νεύδα, η αγάπη και η χαρά, δε θα μπορούσαμε, ποτέ πια να τις θυμώμαστε χωρίς συγκίνησι και νοσταλγία. Τόν συλλυπούμα τόν Αθηναίο, πού έκει μέσα δεν έπιασε τρυφερό χέρι και δε φίλησε σ' άρπαχτά ένα στόμα! Δεν έζησε το είδύλλιο τού φοιτητάκου, τού υπαλληλάκου, τής δακτυλογράφου, τής μαθητριάς, τόν έρωτα τής άφρόντιστης ηλικίας, πού όλα είνε στα μάτια τής φαντασμαγορία με ρόδινες γυράντες. Οι δημόσιες κορνίζες σ' αυτό τόν έρωτα είνε άπαραίτητες. Είνε αυτές πού μένουν, όταν η ψυχή τής νεότητος πετάξη, για να μς ζωντανεύουν τις γλυκιές στιγμές τών περασμένων. Γι' αυτό πρό πάντων πρέπει ν' αγαπούμε τα πάρκα. Είνε η σκηνογραφία τών είδύλλιών μας. Και πρέπει να τ' αγαπούμε σάν να ήταν ίδιοκτησία μας.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

Τής Ακαδημίας Αθηνών

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Παραφροσύνη

Τραπεζάκι, Καρεκλάκι, Ξυλόκερατο, Άρλουμπα, Κοκορέται, Άεροπλάνο, Συρματοπλεγμα, Γαρδούμπα, Γομαλάστικα, Καρπούζι, Μπουρμπουλίθρα, Άσπρίνη, Ύψικάμινος, Άράχνη, Λάμπα, Φως, Άσετυλίνη.

Άυρα Λαύρα, Σαύρα, Χάδρα, Άποταίγορα, Γαϊδούρι, Πεπνοφλούδα, Άναπτήρας, Κουνουπίδι, Μπουλού- (γούρι,

Ίκτερος, Ζουρλόμανδύας, Ήρακλῆς, Μονόκλ, Ά- (λίπης

Μπακλαβάς, Νερό, Λουκουμι, Γύψος, Έντεροκωλίτις

Κόττα, Τράγος, Άφροδίτη, Γάμπα, Άστραπή, Γρα- (δάτα,

Λάχανο, Κοκκινόγουλι, Τριαντάφυλλο, Ντομάτα, Τίγρις, Λεοντάρι, Έλέφας, Λεοπάροδαις, Τσακάλι, Πιάτο, Μάκαιρα, Ππρούνι, Άλατιέρα και Τσουκάλι.

Βάτραχος, Νερό, Άράχνη, Καταιγίς, Λιακάδα, Μπόρα, Πεύκο, Κεραυνός, Τουφέκι, Ίλαρα, Πλαστυτίς, Ψάρα, Γέφυρα, Σκαμός, Ντουβάρι, Άσιότης, Ευρωπαίος, Μύγα, Κάνθαρος, Κουνούπι, Ψύλλος, Σκνίπα και Κο- (ρέας,

Όλα έτοιμα πού τ' άκούτε μετά τόσης άπδίας. Δεν άποτελούν καθόλου άθρα έγκυκλοπαίδειας, μα ένδιαφέρουν μόνο τής Αθήνας τις μοδιότρες, γιατί είνε οι νέες μάρκες πούχουν τώρα οι κουβα- (ρίστρες...

Ακρίβειες

Κάθε συμπολίτης έχει όπ' τή φύκτα του φουντώσει, όλους τούς μαυραγορίτες καταριέται συνεχώς, κι'αγανακτισμένος βλέπει τήν ακρίβεια τήν τσού που μας έχουν επιβάλλει δίχως λόγο, δυστυχώς!

Τό ψωμί τό ακριβαίνουν, ακριβαίνουνε τό λάδι, τό τσίγαρα, τό παρόδια και τό ζαρζαβατικά, ακριβα πούλαν τή μέρα κι' ακριβώτερα τό βράδυ κι' έτσι ο φτωχός κορμάκης έχει χάλια τραγικά!

Δεν άκούνε παρακάλι, δεν άκούν ούτε φοβέρα, λες και θέλουν τη φυλή μας έντελώς να έρωτώσουν, μα θάρρη η εύλογημένη τής Ειρήνης η ήξερα πού τα τόσα έγκλήματά τους... ακριβά θα τα πληρώ- (σουν!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Συμβουλές της αγάπης

Συμβουλές στους άπιστους

Ο Όθιδιος δίνει στους άπιστους τις παρακάτω σοφές συμβουλές:

«Αν οι άπιστίες σας άνακαλυφθούν, παρ' όλες τις προσπάθειές σας να τις άποκρύψετε, άρνθηθείτε τις με πείσμα. Μη φανθή ούτε πιο υποχωρητικό, ούτε πιο τρυφερό από συνήθος. Αυτό θα ήταν μία τρανή άπόδειξις τής άπιστίας σας. Έχετε όμως πάντοτε ύπ' όψη σας ότι τα χάδια, οι έρωτικές τρυφερότητες και τα φλογερά φίλια έπαναφέρουν τήν ειρήνη. Μόνο με φίλια μπορεί καν

Τὰ ὄργανα τῆς καρδίας

Ζητώντας τὴ λήθη

Ἐξω ἀπὸ τὸ ἥσυχο συνοικιακὸ μῦθο, τὸ σύγχρονο σιτάκι ἐκείνο θρόδυ μιά εὐθυμ παρὰ φοιτητῶν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν δι-σκέδαζε πίνοντας ἀψέντι. Τὰ γέλια καὶ ὁ θόρυβος τῶν συζητήσεων τῶν νεαρῶν ζωγράφων ἀνστατώναν τὴν γειτονιά καὶ οἱ κυρίες καὶ θεοποινίδες πού περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ ἀκούγαν τὰ πρὶο τοῦ μῦθου πρᾶγμα. Σὲ μιά στιγμὴ ἡ φασαρία σταμάτη-σε καὶ μιά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν εὐθυμ παρὰ:

—Μπρεμόνι!... Ἐ, Μπρε-μόνι!...

Ἐνας κομφοντιμένος νέ-ος μὲ ὕψος μελαγχολικὸν στεκόταν ἀκίνητος λίγο πρὶο πέρα μὲ τὰ μάτια ἐπιμονα-στικὰ ἀναβλάντα ἐπὶ τὴν ἀντικρινὸν μεγάρου.

Στὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόμα-τός του ταραχτικὴ καὶ ἕνας μορφοσμός του ἐδείξε κα-θαρά πῶς καὶ ἄλλο παρὰ εὐχάριστη ποὺ ἦταν ἡ συ-νάντησις αὐτῆς.

Προσπάθων νὰ ξεφύγῃ χαίρειντας τὴν παρὰ ἀ-πὸ μακριά, ἡ παρὰ ὅμως οὐκ ὠκνητοὶ ἀπὸ πρὶο:

—Ἐ Μπρεμόνι, δὲν μ'αὶς μιλάς λοιπόν;... Ἐτοῖς εἶνε, τὸ θραβεῖο σ' ἔκανε ἀκατά-δεκτο. Οἱ μεγάλοι ζωγρά-φοι περιφρονοῦν τοὺς μπό-ιατζήδες.

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Μπρεμόνι, πλῆσιζόν-τας. Γιά ποῖο θραβεῖο μι-λάτε;

—Ἐλα τώρα. Κάνεις πῶς δὲν ξέρεις πῶς ἡ Ἀκαδη-μία θραβεῖ τοὺς ἐργα-σοὺς; Τὸ ὄνομα σου ἀπαχολεῖ σήμερα ὁλόκληρο τὸν τύπο. Εἶσαι πιά μιά καλλιτεχνική δόξα τῆς Γαλλίας.

Τὰ μάτια τοῦ μελαγχολι-κοῦ νέου, ἐλαφῶς ἀπὸ κα-ρὰ. Ἐβλεπε τὸ ὄνειρό του νὰ παίρνουν σάρκες καὶ ὁ-

στὰ καὶ τοὺς ἀγῶνες του νὰ στεφανώνωνται μὲ τὴς δάφνες τῆς νίκης. Τοῦ ἀ-εῖξε ὅμως ἡ ἀμοιβὴ αὐτῆς. Χάριν τῆς τέχνης εἶχε ἀ-παρνηθῇ κάθε διασκέδασι, κάθε ἀπόλαυσι. Δὲν εἶχε παρὰ δυὸ ἐρωμένες: τὴν Τέχνην καὶ τὴν νοσητικὴν Λουσιέν. Κλεισμένος ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ ἐργαστήρι-ο του ἀφοσιωνόταν στὴν πρῶ-τη. Καὶ τὸ θράδυ, κατὰ τὸ σούρουπο, γεμάτος ἐρωτικὴ φλόγα, πηγαίνε νὰ συναν-τήσῃ τὴν δεύτερην γιὰ νὰ με-θύσῃ μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τὰ ἡδονικὰ φιλία τῆς.

Τὸ ὄνειρο τοῦ Μπρεμόνι ἦταν νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ἐ-πιτύχῃ, νὰ γίνῃ διάσημος ζωγράφος, ἀποκτώντας μα-ζί μὲ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦ-το καὶ τὸ τέλος νὰ κἀνῃ τὴν τρυφερὴ φίλην του, τὴν Λουσιέν, νόμιμη γυναῖκα του, ἀφοῦ θὰ τὴν χωρίζε-αὖ τὸν ἄντρα τῆς.

Καὶ νὰ πού τώρα ὁ ἥλιος τῆς ἐπιτυχίας ἀνέτειλλε ὁ-λόκληρος στὸ στερῆμα τῆς ζωῆς του.

—Κερνῶ παιδιὰ! φώναξε μ' ἐνθουσιασμό ὁ Μπρεμόνι. Καὶ γιόρτασε τὸ θράδυ ἐ-κείνο μαζὶ τοὺς τὸν θρίαμ-βό του. Εὐχαριστεῖτο θά-ποντας τοὺς νὰ πίνουν καὶ νὰ διασκεδάζουν. Αὐτὸς δὲν ἀνγίξε τὸ ποτήρι στὰ χεῖλιά του, γιὰτὶ δὲν ἦταν φίλος τοῦ ποιοῦ.

Πέρασαν ὀκτὼ ἡμέρες ἀ-πὸ τὴν χαρούμενη ἐκείνην θραυδία. Ὁ Μπρεμόνι εἶχε φυσικὰ ἀναγγεῖλει στὴν Λου-σιέν τὸν θρίαμβό του καὶ τῆς ἐπανελάβε τὰ οὐκ ἐπὶ τὸν ἴδιον. Ἐκείνη, δὲν χόρταινε ν' ἀκούῃ γυρ-μένη στὴν ἀγκαλιά του τὸν ὄνειροπαρμένο καλλιτέχνη, καὶ μαζὶ τοῦ ταξίδευε στὰ σύννεφα.

Ἐποτρυνόμενος ἀπὸ λίγες μέ-ρες, ἕνα πρωί, ὁ Μπρεμόνι, ἐλάβε ἕνα γράμμα πού τὸν ἀνασάττασε. Προερχόταν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του, ἡ ὁποία τοῦ ἔγραφε:

«Αγαπημένε μου, ὁ ἄνδρας μου ἔμαθε τὴς σχέσεις μας καὶ μετὰ παίρνει αὐριο κιόλας μαζὶ τοῦ στίς Ἰνδίες. Προτοῦ χωριστοῦμε θέλω νὰ σὲ ἴδω, γιὰ τελευ-ταία ἰσως φορά. Κοντεύω νὰ χάσω τὸ λογικὸ μου ἀπ' τὴ λύπη μου. Ἀπόψε στίς 8 περίμενε μὲ στὸ ἀγαπημέ-νο μας καταφύγιο. Σὲ φιλῶ γλυκά.

Ἡ πικραμένη φίλη σου. Λουσιέν»

Τὸ καρτὶ ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Μπρεμόνι. Εἶδε ἑαφνικὰ ν' ἀνοίγεται μπρο-στὰ του ἕνα σκοτεινὸ ἀπαι-σιο χάος, μέσα στὸ ὁποῖο γκρεμίζοντο οὐρανὸν καὶ φρι-χτὰ συντριμμια ὅλα τοῦ τὰ ὄνειρα, ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του. Τὶ τοῦ χρῆσιμμεσαν ὅλα αὐτὰ, τώρα πού ἔχανε τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας του;

Ὅταν τὸ θράδυ συναν-τήθηκε μὲ τὴν Λουσιέν, τῆς πρότεινε νὰ πεθάνουν μαζὶ. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἔδωσε ἄρρωστο καὶ τοῦ εἶπε γλυκά:

— Ἀς κάνουμε ἕνα ὑπομω-νὸν ἀκόμη. Ἰσως ἡ δοκιμα-σία αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ τελευ-ταία.

Πέρασαν ἀπὸ τότε τρία χρόνια. Τὰ γράμματα τῆς Λουσιέν ἀραιώσαν σιγά-σιγά καὶ στὸ τέλος σταμάτησαν.

Γιὰτὶ ἔγινε αὐτό;

Τὸν εἶχε ἐκχάσει ἄραγε; Εἶχε οὐδὲν ἡ φωτιά τῆς ἡ-εἶχε πεθάνει;

Ὁ πόνος τοῦ ζωγράφου ἦταν θαυδῶς ἀπέραντος. Δὲν εἶχε πιά κέφι γιὰ τὴ δουλειά. Παράτησε τὰ πινέλα του. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος.

Ἐρπονίζονταν στιγμὲς πού ξεφώνιζε σὰν τρελλὸς μὲ δορυκαμένα μάτια:

—Λουσιέν... Λουσιέν, ἀ-γάπη μου, πού εἶσαι... γιὰ-τὶ μὲ ἀπαρνηθῇ;

Κι' ὁ Μπρεμόνι ἀντὶ νὰ ζητήσῃ πρὶο τὴ λήθη στὴν τέχνην, τὴν ἀναζητοῦσε στίς ταβέρνες.

Ἐνα θράδυ, οἱ φίλοι του καθιμένοι στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μπαρ εἶδαν νὰ περνᾷ μπρο-στὰ τοὺς ἕνας κουρελιάρης ἕνα ναυάγιο τῆς ζωῆς.

—Ἐ, Μπρεμόνι! ἀκούστη-κε πάλι μιά φωνή.

Ὁ ἄλγος καλλιτέχνης, σταμάτησε καὶ χωρὶς νὰ πε-ριμένη ἄλλῃ πρόσκλησι πη-λίσας. Ἐγίνε τώρα. Δὲν ἦ-ταν πιά αὐτὸς πού ἔδω καὶ τρία χρόνια δὲν ἔφερε πα-ρὰ τὴν λατρεία τῆς τέχνης καὶ τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος.

Ἦταν τώρα ὁ Μπρεμόνι τῆς ταβέρνας, ὁ ἐραστὴς μὲ τὴ συντριμμένη καρδιά, ὁ λησμονημένος, ὁ νικημέ-νος τῆς ἀγάπης, ὁ προδο-μένος στὸν ὁποῖο τὸ σμα-ραγδωχρῶ ἀψέντι χάριζε τὴ λήθη καὶ σιγά-σιγά τὸν ποθητὸ θάνατο.

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

Δήλωσις

Λόγω τῆς συνεχούς αὐξή-σεως ὧν ἐν γένει τὸν ἐκ-δοτικῶν δαπανῶν, ὁ «ΘΗ-ΣΑΥΡΟΣ» εὐρίσκειται στὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπροσαρμό-ζῃ, ὁσάκις τοῦτο καθίσταται ἀναπόφευκτον, τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἀνευ προαναγ-γελίας. Ἡ ἐκάστοτε τιμὴ πωλησεως δὲ ἀναγράφεται στὴν ἑνὴν σελ. τοῦ περιοδι-κοῦ καὶ ἐντός εἰδικῶν πλαι-σίου.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἀ-ναγνῶνται μας δὲ ἀναγνω-ρίσουν τὴν ἀνάγκην αὐτήν, τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπι-βαλλομένην.

Τὰ θαύματα τῶν φακίρῶν

Ἀγαθοποιὰ καὶ κακοποιὰ πνεύματα

Στίς Ἰνδίες, ὑπάρχουν φακίρδες, οἱ ὁποῖοι κάμνουν, ὡς γνωστὸν κατα-πληκτικὰ θαύματα, ἀληθινὰ θαύματα. Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ περιηγητὰ ἔ-χουν ἀφηγηθῇ πράγματα περιεργότα-τα γι' αὐτοὺς. Τελευταίως ὁ γνωστὸς ἐξερευνητὴς Μαρνίε Ριβιέρ, ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇ μιά κατασκήνωσι («Σαντοῦ») —μιάς τάξεως ὀνομαστῶν φακίρδων— ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριὸ στίς κεντρικὰς Ἰν-δίες. Μίλησε μὲ τὸν ἀρχηγὸν τοὺς καὶ τὸν ρώτησε τί μποροῦσε νὰ κατορθώσῃ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι εἶνε ἕνας καλὸς μάγος.

—Ἐκὼ στὴ διαθήκη μου ἔνα ἀγαθο-ποιὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖο μὲ ὑπακούει τυ-φλά, τοῦ ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα ἐ-κείνος.

—Καὶ πῶς τὸ διατηρεῖς, ρώτησε ὁ ἐ-ξερευνητής.

—Τὸ τρέφω μὲ τὸ αἷμα ἐνός ζῶου πού σκοτώνω ἐπιτίπδες κάθε θοῦρα. Θέλεις νὰ ἴδῃς πῶς μὲ ἀκούει; Πρόσε-ξε. Μόλις τὸ διατάξω θὰ μετακινήσῃ ἀ-μέσως ὁποῖο πρᾶγμα θέλω.

Ὁ μάγος τότε ἀπλῶς τὸ χερί του πρὸς ἕνα μικρὸ ὑψοπ πού βρισκόταν κα-ταγῆς, καὶ ψιθύρισε διάφορα ἀκατάλη-πτα λόγια. Ἀμέσως τὸ ὑψοπ ταραχτικὴ καὶ σπῆκε ὡς ὑψὸς 10 πόντων, πᾶ-νω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Περιέργως τότε ὁ περιηγητὴς ζήτη-σε ἀπὸ τὸ μάγο νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς μιά διαταγὴ γιὰ νὰ μετακινήσῃ τὸ ὑψοπ.

—Ναί, τοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος, δώσε μιά διαταγὴ μὲ τὴ σκέψι σου μόνο, χω-ρίς νὰ μιλήσῃς.

Πράγματι ἐκεῖνος ζήτησε μὲ τὸ νοῦ του νὰ πλησιάσῃ τὸ ὑψοπ κοντὰ στὰ μάτια του γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὑπάρ-χε κανένα τέχνασμα. Ἀμέσως τὸ εἶδε νὰ κινηθῇ, σὰν νὰ τὸ φυσοῦσε δυνα-τὸς ἀέρας, νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ σταμα-τᾷ ἕνα μέτρο μακριὰ τοῦ αἰωρούμενου σὸν ἀέρα.

Γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο πε-ρὶ ἀπάτης, χτύπησε μὲ τὸ μαστιγιὸν του τὸν ἀέρα γύρω ἀπὸ τὸ ὑψοπ, ἀλλὰ δὲν συνάντησε κανένα ἀόρατο στήριγμα.

Μπορεῖ τὸ πνεῦμα σου νὰ φέρῃ πράγματα ἀπὸ μακριά; ρώτησε ὁ Ρι-βιέρ.

Μπορεῖ, ὁκὶ ὅμως ἀπὸ μεγάλης ἀπο-στάσεως. Ἄν θέλῃς, πές μου νὰ σου φέρω ἀπ' τὴν καλύβα σου πού βρίσκεται στὸ διπλὸν χωριὸ, ἕνα δικὸ σου πρᾶ-γμα, πού νὰ μὴν εἶνε ὅμως μεταλλίνο.

—Τὴν κάσκα μου, ἀπάντησε γελῶν-τας ὁ ἐξερευνητής, βέβαιος ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ μετακίνησις.

Ἀρχισε τότε ἕνα εἶδος διαλόγου μεταξὺ τοῦ φακίρη καὶ τοῦ πνευμάτος. Κατόπιν ὁ Ἰνδὸς τέντωσε τὸ χερί του πρὸς ἕνα πινελὶ πού βρισκόταν καταγῆς. Μετὰ δυὸ ἢ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ ὑπε-ρὶ αὐτὸ σπῆκε ὁ πνεῦμα.

Σχεδὸν ἀ-μέσως ξαναγύρισε καὶ στάθηκε μετώ-πῳ μπρὸς τὸν Ριβιέρ. Μόλις ἐκείνος τὸ πῆρε στὰ χεῖρα του καὶ τὸ ἐξεπλῶ-σε, θρῆκε μέσα τὴν κάσκα του!...

Κανένας ἀπ' τοὺς ἀγρίους πού ἀρ-ρωσταίνουν δὲν πιστεύει ὅτι ἡ ἀσθε-νεία του ἔχει φυσικὴ προέλευσι. Πι-στεύουν πάντοτε ὅτι τὴν προκαλεσε ἕνα κακοποιὸ πνεῦμα ἡ μάλλον καπνί-ος ἐχθρὸς μὲ τὴ βοήθεια ἐνός πνευ-μάτος.

Τότε ὁ μάγος ἀναλαμβάνει, μὲ τὴν οὐκ ἐπιπληρωμένη, νὰ θρῆ τὸν ἐνοχο καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πελάτη του. Δέ-νει λοιπὸν ἀπὸ ἕνα σπῆμα μιά πέτρα καὶ προσφέρει τὰ ὀνόματα διαφόρων ἱ-θαγενῶν. Ἄν ὁ ἕνα ὄνομα ἡ πέτρα ἀρχίσῃ νὰ ταραντεύεται σημαίνει ὅτι αὐτὸς προκαλεσε τὴν πάθησι τοῦ ἁρ-ρώστου.

Ἄλλες φορές πάλι ὁ μάγος ἀναλαμ-βάνει νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀρρώστεια ἡ θάνατο ἐνός ἀνθρώπου. Καλεῖ τότε τὸ κακοποιὸ πνεῦμα καὶ τὸ θέτει σὲ ἐ-παφὴ μ' ἕνα πρᾶγμα πού συνδέεται στενὰ μὲ τὸ θῆμα, π. χ. μιά τοῦφα ἀπ' τὰ μαλλιά του, ἕνα νύχι του, ἡ ἕνα φύλλο μὲ τὸ ὁποῖο σκουπίζε τὸν ἰδρῶ-τα του. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀγριοὶ συνηθί-ζουν νὰ κρύβουν κάθε τι πού μπορεί νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπὶ εἰς βάρος τοῦς, ὅταν πρὸς αὐτὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν τοῦς.

Ὅταν πάλι ἕνας ἀρρώστος πλησιάζει νὰ πεθάνῃ ἀλείφεται μὲ ρεταίνι γιὰ νὰ μὴν κολήσῃ ἡ ψυχὴ του καὶ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ φύγῃ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Δὲν ἦταν ἀνισόρροπος. Οὔτε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού γίνονταν ἡ ἐνόκλη-σις τῶν γυναικῶν. Οὔτε ἀναίδης ἦ-ταν. Οὔτε ἀδίστατος. Ὅχι —τίπο-τε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Σοβαρὸς ἀνθρώ-πος ἦταν ὁ καυμένος. Μὲ τὰ χρο-νάκια του. Μὲ τὴν φαλακρίτσα του. Μὲ τὰ γκριζὰ καὶ μαλλᾶκια του. Τε-λοσπάντων ἦταν ἕνας τύπος πού εἶ-χε περάσει τὴν ἐπικίνδυνον ἐποχὴ ὅπου οἱ ἀνθρώποι εἶνε εὐφλεκτε-ς ὅλες. Ὅχι. Δὲν ἦταν καθόλου εὐ-φλεκτος ὅλη ὁ ἥρωας μας. Καὶ ψυ-χραιμὸς ἦταν. Καὶ συγκρατημένος.

Καὶ ὅμως.

Τὸν κυττᾷ ὁ πρόεδρος —τὸν ἔα-να κυττᾷ ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύ-χια. Τὶ ἦταν αὐτὸ πού ἔκανε; Ἦ-ταν ποτὲ δυνατόν; Αὐτὸς; Ἐνας κύριος μὲ τὰ ὅλα του;

—Πῶς τὸ ἔκανε αὐτό!... Εἶνε συντηρητικὸς. Ὅχι. Ἄλλοιμον!...

—Μὰ εἰς. Ἐνας σοβαρὸς ἀνθρώ-πος.

—Ἄλλοιμον!...

Κάθετα σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ντρεπεται. Κοκκινίζει. Βγάζει τὸ μαντίλι του, σφουγγίζει τὸ ἰδρῶ-μένο κοῦτελό του, σφουγγίζει τὸ μαντίλι του. Τὰ μάτια χαμπλά.

—Πῶς τὸ ἔκανε αὐτό; Σπαράκτικα βγαίνει ἡ φωνὴ ἀπ' τὰ τρισβάθα τῆς ὑπαρχῆς του:

—Πῶς τὸ ἔκανα!

Ἀλλὰ τί ἔκανε λοιπόν;

Ἦταν μέσα στὸ τράμι. Κοντὰ με-σμερί. Ζέστη. Κόσμος. Γυναίκες ἐ-μπαίναν, γυναίκες ἐβγαίναν. Ἀλ-λες σεμνές. Ἀλλες καθόλου. Ἀλ-λες ἡλικιωμένες. Ἀλλες νεαρές.

Καμμία δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Παίρνει ὄρκο. Δὲν εἶνε τὸ γένος τῶν γυναικῶν ἐκεῖνο πού τὸν συγ-κινε περισσότερο σὸν μάταιον αὐ-τὸ κόσμῳ. Ἀλλὰ ὅτε ἡ ἡλικία του —τὸ τοῖνιζε— δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀσχολεῖται ἰδιαίτερως μὲ τοὺς περ-ιασμούς αὐτοῦς πού αὐτοεξαπολύ-ονται σὰν φλεγόμενα σῶματα πού σκροτίζοντὶ τὸ καταστρεπτικὸ τοῦς πυρ ὅπου φέρεῖ ἡ τύχη. Ὅχι. Ἀλ-λα εἶχε στὸ μυαλό του. Ἐπ' αὐτοῦ εὐχαριστῶν νὰ πάρῃ ὄρκο. Ἀλλὰ πολὺ σοφώτερα πράγματα τὸν ἀ-πασχολοῦσαν. Ὅτι τοῦ σῶθηκε τὸ φλίτ, ὅτι εἶχε τρυπύσει τὸ παντε-λόνι του καὶ δὲν εἶχε δεύτερο, εὐμορφὲς μεγάλες, τεράστιες, συν-τριπτικές. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ζέστη. Καὶ ὁ συνωστισμός. Καὶ τὰ μύρια ἄλλα θάσανα τῆς ἐποχῆς.

Κι' ἐπάνω καὶ—ἀλλοίμονον!

Μπαίνει μέσα στὸ τράμι ὁ πειρα-σμός. Καὶ τὶ πειρασμός; Ὑψιότε θεά! Πρῶτα-πρῶτα ἦταν —ἡ ἀθλία— στρου-μπουλή. Κι' ὕστερα —ἡ παναθλία— ἦταν ὁδοβαλὴ. Μάλλον ψηλὴ. Μελα-χροινὴ. Κι' ἦταν ντυμένη κατὰ ἕνα τρόπον πού θάπρεπε σίγουρα νὰ ἐ-πέμβῃ ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ προστατέ-ψῃ τὰ πλάσματα τοῦ θεοῦ ἀπὸ κάθε ἀπρόοπτο. Δὲν ἦταν κοπέλλα αὐτῆς.

Ἦταν ἀφορμὴ καὶ αἰτία διασφαλ-σεως τῆς τάξεως. Δὲν ξέρεῖ ἀκρι-βῶς ὁ ἀνθρώπος πῶς κυκλοφοροῦσε ἡ Εὐα μέσα στὸν παράδεισο ἀλλὰ σίγουρα κάπως πρὶο ντυμένην θὰ ἦ-ταν ἀπ' ὅσο ἡ κοπέλλα αὐτὴ μέσα στὸ τράμι.

Ἐπάνω ἕνα μπλουζάκι.

Ἀσπρὸ. Διαφανέστερο κι' ἀπὸ ἰ-στὸν ἀράχνης. Δὲν ἐσκέπαζε τίπο-τε, ἀπλῶς ἐτόνιζε τὴν σημασίαν τῶν ἐσοκαπνομένων. Μὲ ἕνα ἐλαμ-μα ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω ἐβλε-πε ἐλεύθερα κανένας τὰ πάντα.

Μπρὲ τί ἦταν τοῦτο! Κι' ἐφοροῦ-σε, ἐν συνεχείᾳ, μιά φουστὰ φον-τὴ, μεταξωτὴ, πού ἐφηρμοζε ἐπ' αὐ-τὴν στὴν ριγίλῃ λοφοσειρὰ τῶν κά-τῳ χωρῶν, ἐνῷ τὸ θυδὸ τῆς στρου-μπουλᾶς ποδία, γυμνὰ ἐδέχοντο τοὺς ἀερόδες πού φυσοῦσαν καὶ ἐθρα-ζαν — μάλλον μέσα στὸ τράμι. Δὲν ἦταν κοπέλλα ἐκείνη, λέει, ὁ ἀν-θρώπος. Ἦταν ἡ γῆ τοῦ πυρὸς ἐν μνὶ Ἰουλίῳ, θόμβᾳ ἐμπροστικῇ —λαχτάρᾳ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

—Λοιπόν;

—Ἀχ, κ. πρόεδρε.

—Προχώρει.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦλθε καὶ στα-μάτησε κοντὰ μου. Ἐτοῖς ἐντελῶς ἀσυναίσθητα καὶ ἀσυνείδητα. Καὶ δίχως νὰ δὴν δεκακάρη. Καὶ χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τίποτε. Μπράβ, μπρούφ, μὲ τὰ ὑπάρχοντά της, μὲ τὴς γυμνίες της, μὲ τὰ τόξα τῶν καμπυλῶν τῆς προτεταμένα σὲ φο-νικὴν καὶ ἀσυνείδητη καὶ κακούρ-γον ἐπιθέσει!

Λοιπόν;

Ἦ, δὲν ἔχει λοιπόν. Εἶνε στίγ-μὲς, φαίνεται, πού τὸ λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πολὺ ἀνεπικρὶνὸ γιὰ νὰ συγκρατῇ τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὴς πράξεις τῆς παροφῆς. Τί ἔ-γινε; Τί ἐπικολοῦσθαι; Τί ἀλλοιῶ-σεις ἐγίναν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ δυστυχικοῦ ἀνθρώπου; Τί ἀντιδρά-σεις; Τί μουσικὸι ἀγῶνες; Τί τιτά-νιες συγκρούσεις μεταξὺ τῆς πρέλ-λας καὶ τῆς λογικῆς; Ζέστη ἦταν. Κι' ἡ ζέστη εἶνε κακὸς σύμβουλος.

Στρίγγλιμα ἀντήχησε:

—Παλάνθρωπε!...

Κατάπληξι. Κι' ὕστερα:

—Μ' ἐμυόρτανε! Τὸν ἀλητήριο!

Ἐκεῖνος: Ὅπως ποταμὸν ἀπὸ θροισῆς. Ὁ-νὲς, κακὸ, σκάνδαλο. Τί εἶχε συμ-βῇ; Πρόχειρο καὶ φιλοπερίεργοι ἱπ-πόται τῆς στιγμῆς ἐκούσαν σὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος — ἐκεῖ στίς μακάριες σφαίρες τῆς ριγίλῆς ὁ-δρογείου τῆς κοπέλλας— ὅπου ἐξέ-σπασε ἡ ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου.

—Ὅτου σου!...

—Δὲν ντρέπεσαι!

—Ἀδίστατο!

Καὶ ἦσαν πρόθυμοι — ὦ τί εὐγέ-νεια! — νὰ τριφούν μὲ ἱατρικὴ διά-θεσι τοὺς θαλεροὺς τόπους ὅπου τὸ κακὸ συνετελέσθη. Ρεντικόλο ἐγέ-νετο. Καὶ ὠδυνήθηκε ἐν πομπῇ στὸ αὐτόφωρο. Ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ πολ-λὰ ἐξετέθη μὲ ὅλες τὴς λεπτομέ-ρειες ἡ περιπέτεια. Καὶ ὁ δικαστὴς τοῦ ἐφόρτωσε κάμποσες μέρες κρᾶ-ττοι.

Ψιθυρίζει:

—Δὲν τὸ ἤθελα κ. δικαστά.

—Ἐλα, πῆγαίμε μέσα τώρα νὰ μάθῃς νὰ ἐπιτίθεσαι στίς γυναῖκες καὶ νὰ τὴς ριμάξῃς μὲ τὰ τράμ.

Ἀδυσώπητος ἐστάθηκε ὁ δικα-στής. Καὶ κάποιος ψυχολόγος παρα-τήρησε:

—Εἶδες κακία δικαστοῦ; Ὅρκίζο-μαι ὅτι τὸν κοπάνισε ἀπὸ χίληα.

Γιὰτὶ ὅσοι εἶδαν τὸ θῆλυ μπροστὰ στὸ δικαστήριον ἐκλιμνίσαν καὶ ὠρ-κίσθησαν νὰ κάνουν τὸ αὐτὸ —ἀν-τὸ πετύχαιναν σὲ κανένα τράμ με-σημεριάτικα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Περιέργο, ἀλλὰ ἀκριβές. Ὁ-σὸν ὁκνηρότερος εἶνε ὁ πρῶτος μέ-γας σου, τόσο περισσότερο ἔργασι ἀπαιτεῖ ἀπὸ σένα.

Κάθε ἀνθρώπος σχεδὸν προτι-μᾷ νὰ εἶνε ἀσυνπαθὴς ὁμιλητὴς παρὰ συμπαθητικὸς ἀκροατής.

Ἐνας ἀντρας ἀξύριτος δὲν εἶνε βέβαια εὐχάριστος θέαμα. Ἀλλὰ μιά γυναῖκα μὲ μαδμημένο φρύδι τί εἶνε;

Ἐπᾶσα τὴν σπονδυλικὴν μου στήλην.

Ἀντὶ νὰ ταραχτῇ ὁ πατέρας, πέταξε ἀνασχετισμένος τὸ καρτὶ καὶ φώναξε:

Γυναίκες καπρίτσια

Πρόσωπα

ΑΛΜΠΕΡ ΦΟΣΕ: 40 ετών.
ΑΝΤΕΛΑ: σύζυγός του 37 ετών

Σκηνή πρώτη

(Καλοκαίρι. Όλος ο κόσμος έχει ήδη φύγει στην έσοχή και μόνο ο κ. Φοσέ δεν φαίνεται αποφασισμένος να το κουνήσει απ' το Παρίσι. Αυτό όμως δεν αρέσει καθόλου στην γυναίκα του η οποία με φούρκα διαδίδει τα διάφορα γράμματα που της στέλνουν οι φίλενάδες της από τα διάφορα κέντρα παραθερισμού.)

ΑΝΤΕΛΑ (αποφασισμένη να ξεκαθαρίσει το ζήτημα). — Άκουσε, Άλμπερ, πρέπει επί τέλους να πάρεις την απόφαση.

ΑΛΜΠΕΡ (αφηρημένος). — Τι πράγμα, αγάπη μου;

ΑΝΤΕΛΑ. Δεν είναι κατάσταση να μένω στο Παρίσι με τέτοια ζέση.

ΑΛΜΠΕΡ. Γιατί, αγάπη μου; Μήπως το Παρίσι δεν είναι η πρωτεύουσα της Γαλλίας και εμένα απ' τη βραιότερη στολίδι της Ευρώπης; Μήπως όλος ο κόσμος δεν μας ζηλεύει εμάς τους Παριζιάνους;

ΑΝΤΕΛΑ. Μην κάνεις τον κουτό. Πρέπει εντός της εβδομάδας να φύγουμε για την έσοχή.

ΑΛΜΠΕΡ. Μα δεν κάνει τόση ζέση.

ΑΝΤΕΛΑ. Έγώ λυώνω! Έχασα τρία κιλά μέσα σε πέντε μέρες.

ΑΛΜΠΕΡ (με κέφι). — Και δεν χαίρεσαι; Πρώτης τάξεως τρόπος να σου δουνάτουν!

ΑΝΤΕΛΑ. Ναι, μα αν συνεχιστεί αυτό, σε δυο μήνες δεν θα ζυγίζω πιά τίποτα. Το απόφασις λοιπόν, θα φύγουμε μεθαύριο.

ΑΛΜΠΕΡ. Μα, αγάπη μου, σου είπα κιόλας πως είναι κάπως δύσκολο να φύγουμε εφέτος. Τα ταξίδια αυτά στοιχίζουν ένα σωρό λεφτά και όπως ξέρεις, οι δουλειές δεν πήγαν εφέτος και τόσο καλά.

ΑΝΤΕΛΑ. Αυτό αποδεικνύει πως δεν έχεις καθόλου καλλιτεχνικό δαιμόνιο.

ΑΛΜΠΕΡ. Μα, κρυφή μου, δεν φταίω εγώ αν η καταρμένη αυτή κρίσις...

ΑΝΤΕΛΑ. Ποιά κρίσις; Δεν υπήρχε κρίσις για τους Νοέλ που πήγαν στη Ντωβίλ και για τους Πετιέρ που βρίσκονται τώρα στην Κιανή Ακτί... Άν έκανες μερικές οικονομίες θα είχαμε τώρα τα λεφτά που μας χρειάζονται για το ταξίδι.

ΑΛΜΠΕΡ. Οικονομίες, τί οικονομίες;

ΑΝΤΕΛΑ. Να κόψεις έξαφνα το τσιγάρο και να μην παίζεις τάβλι στο καφενείο!

ΑΛΜΠΕΡ. — Και φαντάζεσαι, πόσο έτσι θα εξοικονομώ;... Άς σου είπα ήδη ότι οι δουλειές μου δεν μου επιτρέπουν να λείπω απ' το Παρίσι.

ΑΝΤΕΛΑ. — Οι δουλειές σου. Δεν λες καλύτερα καμιά θρωμοδουλειά.

ΑΛΜΠΕΡ. Τρελλάθηκες! ΑΝΤΕΛΑ (έξω φρενών). — Όποτε για τα μαύρα μάτια μιας παλινουγκίας πρέπει εγώ να μείνω στο Παρίσι και να ξεροψηνώ, ενώ οι φίλενάδες μου γλεντούν στην έσοχή και μου στέλνουν κάρτες, όπου ειρωνικά με συλλυπούνται που δεν μπορώ να τις μιμηθώ.

ΑΛΜΠΕΡ. — Μα τί είναι αυτά που λες, Αντέλα;

ΑΝΤΕΛΑ. — Δεν ξέρω τίποτα. Θα πάμε στην έσοχή, αλλιώς θα έχωμε φασαρίες!

Σκηνή δεύτερη

(Αφού σήκωσε απ' το ταμειρίο όλες του τις οικονομίες και δανείστηκε και μερικά λεφτά από φίλους του, ο Άλμπερ φασέ έφυγε με το τριφύρο του ήμισυ για μία πλάζ πολύ της μόδας. Και τώρα, απολαμβάνει τα αγαθά του παραθερισμού, ενώ παραδόξως, η γυναίκα του δεν φαίνεται καθόλου ένθουσιασμένη.)

ΑΛΜΠΕΡ. — Πρέπει να παραδεχθώ, αγάπη μου, πως είχες δικιο επιμένοντας να φύγουμε απ' το Παρίσι. Είμαστε πολύ καλά εδώ, είμαι κατενθουσιασμένος. Δροσούλα, ήσυχια, ξάπλα! Τι καλύτερο μπορούσαμε να όνειρευτούμε για να ξεκουραστούμε λίγο απ' τους κόπους της δουλειάς;

ΑΝΤΕΛΑ. — Μμμμ!

ΑΛΜΠΕΡ. — Μα τί έχεις. Δεν φαίνεσαι νάχρη κέφι. Μήπως είσαι αδιάθετη;

ΑΝΤΕΛΑ. — Όχι...

ΑΛΜΠΕΡ. — Ά, καταλαβαίνω. Είσαι ρωμαντική και απολαμβάνεις σιωπηλά όλες αυτές τις καλλονές της φύσεως που μας περιτριγυρίζουν.

ΑΝΤΕΛΑ. — Πάψε επί τέλους! Δεν καταλαβαίνεις πως γίνεσαι γελοίος; Έχεις ένθουσιασθή μ' αυτόν τον παλιότοπο, ενώ εγώ πλήττη θανάσιμα.

ΑΛΜΠΕΡ (τά χάνει). — Μα έτσι δεν επόμενες νάρθεις στην έσοχή;... Δεν σε καταλαβαίνω.

ΑΝΤΕΛΑ. — Ποτέ σου δεν με καταλάδες. Άν δέχθηκα να φύγουμε απ' το Παρίσι, το έκανα μόνο και μόνο γιατί είδα πως είχες ανάγκη ν' αλλάξεις λιγάκι τον αέρα σου!

ΑΛΜΠΕΡ (πλήν κυττάζει αποσβολωμένος). — Τί μου λές;...

ΑΝΤΕΛΑ. — Μάλιστα, μόνο και μόνο για σένα! Έγώ δεν είχα καμιά όρεξη ν' αφήσω το Πα-

ρίσι και νάρθω σ' αυτόν τον έρημοτοπο.

ΑΛΜΠΕΡ. — Μα, αγάπη μου, εσύ δεν μου έλεγες για τους Νοέλ και Πετιέρ που σε ειρωνεύοντο;

ΑΝΤΕΛΑ. — Μή μου μιλάς γι' αυτές τις κατικές που τρώνε όλο το χρόνο ψωμί κι' έλπες για να πάνε το καλοκαίρι σε μία λουτρόπολη.

ΑΛΜΠΕΡ. — Δεν σε καταλαβαίνω. Είμαστε εδώ μία χαρά. Ό τοπος είναι μαγευτικός, η ζωή φθινή. Ζούμε σαν βασιλιάδες κι' έχουμε αρκετά ευχάριστες παρτές.

ΑΝΤΕΛΑ. — Ά, να πού τσακώθηκες! Όποτε αυτό που σ' αρέσει ο αυτόν τον θρωμοτοπο είναι οι παρτές, ε;

ΑΛΜΠΕΡ. — Βέβαια. Υπάρχουν αρκετά ευχάριστα πρόσωπα.

ΑΝΤΕΛΑ. — Και ιδίως γυναίκες θείαιες; Έκείνη η ψηλή η μελαχροινή που μοιάζει σαν φορβάδα, σου γουστάρει, ε;

ΑΛΜΠΕΡ. — Η μπήπως προτιμάς την ζεταίωτη εκείνη ξανθή που τριγυρνά όλη τη μέρα με τις πυτζάμες, ή όσουλούπυτη;

ΑΛΜΠΕΡ. — Άντέλα, τί σ' έπιασε;

ΑΝΤΕΛΑ. — Άς τα αυτά, μουρντάρη! Όποτε έτσι, ο κύριος άφινει το μαγαζί του σαν νάταν έκατομμυριούχος και πηγαίνει σε κομικές πλάζ για να όργιστεί! Άλλα δεν θα συνεχισθί αυτό!...

ΑΛΜΠΕΡ. — Μα, αγάπη μου...

ΑΝΤΕΛΑ. — Σιωπή! Πηγαίνε άμέσως να έτοιμάσεις τις βαλίτσες μας. Φεύγουμε άμέσως για το Παρίσι. Θα σου δείξω εγώ, κύριε Δόν Ζουάν! Άς φθάσουμε στο σπίτι μας και να όης πως σου βάζω τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι! Καζανόβα!

ΑΛΜΠΕΡ (σιγά). — Τρελλάθηκε!... Ό θεός να βάλει το χέρι του...

ΖΑΝ ΠΩΛ ΒΕΜΠΕΡ

Ο άσούρματος των έρωτευμένων

Όπως με τον τηλεγραφο, έτσι και με το μαντλάι μπορούμε να συνεννοούμεθα με διάφορες κινήσεις και ίδου πως: Όταν κινήσουμε το μαντλάι προς τα δεξιά σημαίνει: «σε θέλω», προς τα άριστερα «σε μισώ», προς τα έμπρος «χαίρε» προς τα άνω «καλην άντρωμο!» προς τα κάτω «μιας είδαν», επανειλημμένως «καλό κατεύθυν» προς τα πίσω «άκολουθήσε με», προς την τέσηη «αδιαφορώ», προς το μέτωπο «πρόσεξε», προς το δεξί αυτό «έχω έπιστολή», προς το άριστερό «γράφε μου», προς το δεξί μάτι «μιας βλέπουν», προς το άριστερό «φύγετε», στο στόμα «θέλω να σου μιλήσω», στη μύτη «νοσταλγία», όταν το μαζέψετε μέσα στο χέρι σας «θυμό», απ' τόνα χέρι στο άλλο «άνυπομονησία», γύρω απ' το λαιμό «έχειμυθία» πέταμα του μαντλιού «διακοπή σχέσεων».

Τό ελληνικό τραγούδι

Η έκλεκτή ντιζέζ κ. Θάλασια Λαζαρίδου, που καταχειροκροτείται κάθε βράδυ στο «Άλδου» με την όρσος με την όρσος χόπτορ. Κουτοίχιστορ. Η κ. Λαζαρίδου λανσάρει έφέτος τα τρία νέα σουζέ του έκλεκτού συνγραφέως κ. Χρ. Κ. Χαϊροπούλου «Θα σε περιμένω...», «Και τώρα...», «Και...» και «Δεν πειράζει...»

10 ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Οι δυο διάσημοι Γάλλοι υγειονόμοι Φαρντό και Ρομπέν συνέθεσαν τον ακόλουθο δεκάλογο της υγιεινής:

1) Φροντίστε να ζήτε πάντοτε στον καθαρόν αέρα, μέσα και νύχτα. Είναι απαραίτητος για την υγεία σας και προφυλάσσει τον πνεύμονά σας.

2) Καίνετε καθημερινώς γυμναστική στο ύπαιθρο, εργαζόμενοι σε χειρωνακτικές εργασίες ή περιπατώντας. Είναι το αντίδοτο της καθιστικής ζωής.

3) Πίνετε και τρώετε μέτρια και απλά. Όποιος προτιμά το καθαρό νερό, το γάλα και τα φρούτα από το αλκοόλ, έσχατο λίζει την υγεία του και αυξάνει την ικανότητά του για εργασία.

4) Σκληραγωγείτε κατά του κρύου, πληθύνετε καθημερινώς με παγωμένο νερό. Μία φορά την έβδομάδα κάμνε ένα ζεστό μπάνιο. Έτσι προφυλάττετε απ' τα κρυολογήματα.

5) Τα ρούχα σας δεν πρέπει ποτέ να είναι ούτε πολύ ζεστά, ούτε πολύ ελαφριά.

6) Το σπίτι σας πρέπει να το βλέπη ο ήλιος. Νάναι εληρό εύρωχο, καθαρό, φωτεινό, εύχρηστο και όσο το δυνατόν πιο άνετο.

7) Άκρα καθαριότης σε όλα: άερα, τροφή, νερό, ψωμί, φορέματα σπίτι, αλλά και ήθική. Σώζεστε έτσι από πολλά μολυσματικά νοσήματα.

8) Έργάζεστε κανονικά και έντατικά. Προσπάγεστε έτσι άπο τις άρρώστειες που προκαλεί ο καθιστικός βίος.

9) Κοιμάστε νωρίς και διασκεδάτε ήρεμα και χωρίς έννευρισμό.

10) Ό πρώτιστος όρος για την καλή υγεία είναι μια ζωή γόνιμη διά της εργασίας και έξευγευσμένη διά των καλών πράξεων.

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

Όποιος έχει τέσσερα μάτια αγοράζει σιτάρι, όποιος έχει δυο αγοράζει άλευρι, κι' όποιος εινε στραβάς αγοράζει ψωμί.

Όποιος μαγειρεύει ψέματα στο πιάτο του θα τάρρη.

Τό άμπελι θέλει άμπελουργό το σπίτι νοικοκύρη.

Σάν τ'ο φαί το χτεσινό τό ξαναζεσταμένο μοιάζει και το άντρώγυνο τό ξαναπατρεμένο.

Οι έγωιστές γερούν τον άνθρώπο κι' όχι τα χρόνια.

ΑΓΓΛΙΚΕΣ

Τό ν' άπαγορεύς κάτι σ' ένα άνόητο εινε σαν να τον προκαλές να τό κάνει.

Τά μεγαλεία στέκονται πάντοτε στην άκρη του γκρέμο.

Ένα ράμμο στην ώρα του προλαμβάνει δέκα ελώματα.

Οι τεμπέληδες γρήγορα κουράζονται.

Φυλάξου από σιγαλό σκυλί και άτάραχο νερό.

ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Οι φρόνιμες γυναίκες χτίζουν το σπίτι τους και οι τρελλές του γκρεμίζουν με τα ίδια τους τα χέρια.

Όποιος λυπάται το ραβδί του, δεν άγαπάει το παιδί του.

Η άδικία εινε σαν το νερό στο λυχνάρι.

Όποιος πάει με τους σοφούς γίνεται κι' αυτός σοφός κι' όποιος πάει με τους χαμένους χάνεται κι' αυτός.

Άλλοιμονο στο μαγαζί που χεί την πίσω πόρτα μεγαλύτερη από την έμπροστίη.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ

Μιά γυναίκα στο δρόμο

Δέν είμαι από τους τύπους που παίρνουν τις άμορφες γυναίκες από πίσω. Αυτή τη συνθήκη τη θρίσκω σαχλή και ύποτιμητική για έναν άντρα. Κι' αν άποφάσις προχτές να παραδώ τις άυτοπρές μου αυτές άρχες, τόκανα μόνο και μόνο για λόγους στατιστικούς. Έξηνούμαι: Είχα άκούσει πολλές άμορφες γυναίκες να παραπονούνται άπο έναν περίπατο τους στη πόλη εινε άληθινό μαρτύριο. Σε κάθε τους βήμα οι άντρες ζεστομίζουν διάφορες φράσεις που έκφράζουν θαυμασμό, πόθο, κεραυνόβόλο έρωτα και άλλα σχετικά αίσθηματα. Και πάντα θα θρεθί ένας ή δυο ή και περισσότεροι που θα παρατήσουν κάθε άλλη τους δουλειά — αν έχουν — για ν' άποσιωθούν στην παρακολούθησή της κυρίας ή της δεσποινίδας που τους χτυπεί σε στο μάτι, με την έλληδα ότι κάτι μπορεί να βρη άπ' αυτή τη συστηματική καταδίωξη.

Για να κάνω, λοιπόν, γούστο και να σχηματίσω μία άκριβη και συγκεκριμένη γνώμη για τις ένοχλήσεις που ύφιστάται το ύραιο ή το ύραιο δρόμους — όταν εινε ύραιο — άποφάσις να παρακολουθήσω μία ένδιαφέρουσα γυναίκα και να καταγράψω τις περιπέτειές της.

Και στήνω, λοιπόν, το στρατηγείο μου νωνία Παλεισπιούμ και Αιόλου. Περιεργάζομαι τις γυναίκες για ν' ανακαλύψω το αντίκειμενο των έρευνών μου.

Αυτή εινε μια γεμάτη κοπέλλα, ως έκοιρι δυο χρόνων. Μαλλον ψηλή, πράσινο θαύμα, χείλια καλοδομένα, μάτια μαύρα που πετάν φλόγες, καμπύλες δουλεμένες με τέχνη από τη ομίλη της φύσεως, δάδια περήφανοι και λιγνιστικό, ύψη άγέρωχο. Ντύσιμο έλαφρό και κομψό. Ένα άποροφρό και κομψό. Την άκολουθώ, από τρία θέματα άποστασι.

Τό πρώτο πείραγμα εινε από ένα σωφρό, που σταματάει άπότομα τ' αυτοκίνητό του για να της κάνει τόπο να περάση:

—Πασσά μου! τίς λέει. Έκείνη χαμογελά και παρέρχεται. Και άκολουθεί το δεύτερο πείραγμα από έναν άλητάκο, που, κυττάζοντας άριμένο μέρος του σώματός της, σε διπλή φόρμα, φωνάζει:

—Πόσο τά λεμόνια, κοπέλλα μου;

Κάθε τέτοια φράση την καταγράφω στο καρνέ μου. Και η ιστορία συνεχίζεται. Η δυστυχισμένη κοπέλλα περνάει μπροστά από ένα καφενείο. Σ' ένα τραπέζι κάθεται μία συντροφιά, από αλίκους τύπους. Και άρχίζει έδαδικό πυρ:

—Μπαρμπανόρα μου! —Τό κεράκι σου να πίσω κι' ό,τι έχω άς τό χάσω.

—Χαλάλι του αουτουνού που σε χαιρετά.

Η κοπέλλα περνάει αδιάφορη, σαν να μην άκουσε λέει. Μπράβο της. Και στρίβουμε την όδο Σταδίου.Στη γωνία σταματάει με θροσύνη ένα νεαρό που δεν άντικει στην άριστοκρατία, αν έκρινε κανείς από τα

πόδια του που ήταν ξυπόλητα και λέει:

—Ε. ρε ραχάτ λουκούμ! Άνάλογα ήταν και το πείραγμα ενός άλλου τύπου, λίγα θέματα πιά πάνω:

—Χαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς σου;

Δέν προφταίνω να καταγράψω αυτή τη «γλυκειά» φράση κι' άκούω άλλη:

—Εσύ θα μου τά φας δολοί!

Όλ' αυτά, κύριε, στο λίγο διάστημα των τεσσάρων λεπτών της ώρας. Προχωρούμε. Διαπιστώνω ότι η κοπέλλα με παρατηρεί, αλλά το σοβαρό μου ύφος προφανώς της εμπνέει έμπιστοσύνη. Έκείνη τη στιγμή ένας νεαρός καλοντυμένος, με κίτρινο πουκάμισο και σάλες από κρέπ, που κατέβαινε, μόλις αντίλαμβάνεται την ύπαρξη της προκλητικής προστατευμένης μου σπινθιδας που τους χτυπεί σε στο μάτι, με την έλληδα ότι κάτι μπορεί να βρη άπ' αυτή τη συστηματική καταδίωξη.

Για να κάνω, λοιπόν, γούστο και να σχηματίσω μία άκριβη και συγκεκριμένη γνώμη για τις ένοχλήσεις που ύφιστάται το ύραιο ή το ύραιο δρόμους — όταν εινε ύραιο — άποφάσις να παρακολουθήσω μία ένδιαφέρουσα γυναίκα και να καταγράψω τις περιπέτειές της.

Και στήνω, λοιπόν, το στρατηγείο μου νωνία Παλεισπιούμ και Αιόλου. Περιεργάζομαι τις γυναίκες για ν' ανακαλύψω το αντίκειμενο των έρευνών μου.

Αυτή εινε μια γεμάτη κοπέλλα, ως έκοιρι δυο χρόνων. Μαλλον ψηλή, πράσινο θαύμα, χείλια καλοδομένα, μάτια μαύρα που πετάν φλόγες, καμπύλες δουλεμένες με τέχνη από τη ομίλη της φύσεως, δάδια περήφανοι και λιγνιστικό, ύψη άγέρωχο. Ντύσιμο έλαφρό και κομψό. Ένα άποροφρό και κομψό. Την άκολουθώ, από τρία θέματα άποστασι.

Τό πρώτο πείραγμα εινε από ένα σωφρό, που σταματάει άπότομα τ' αυτοκίνητό του για να της κάνει τόπο να περάση:

—Πασσά μου! τίς λέει. Έκείνη χαμογελά και παρέρχεται. Και άκολουθεί το δεύτερο πείραγμα από έναν άλητάκο, που, κυττάζοντας άριμένο μέρος του σώματός της, σε διπλή φόρμα, φωνάζει:

—Πόσο τά λεμόνια, κοπέλλα μου;

Κάθε τέτοια φράση την καταγράφω στο καρνέ μου. Και η ιστορία συνεχίζεται. Η δυστυχισμένη κοπέλλα περνάει μπροστά από ένα καφενείο. Σ' ένα τραπέζι κάθεται μία συντροφιά, από αλίκους τύπους. Και άρχίζει έδαδικό πυρ:

—Μπαρμπανόρα μου! —Τό κεράκι σου να πίσω κι' ό,τι έχω άς τό χάσω.

—Χαλάλι του αουτουνού που σε χαιρετά.

Η κοπέλλα περνάει αδιάφορη, σαν να μην άκουσε λέει. Μπράβο της. Και στρίβουμε την όδο Σταδίου.Στη γωνία σταματάει με θροσύνη ένα νεαρό που δεν άντικει στην άριστοκρατία, αν έκρινε κανείς από τα

πόδια του που ήταν ξυπόλητα και λέει:

—Ε. ρε ραχάτ λουκούμ! Άνάλογα ήταν και το πείραγμα ενός άλλου τύπου, λίγα θέματα πιά πάνω:

—Χαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς σου;

Δέν προφταίνω να καταγράψω αυτή τη «γλυκειά» φράση κι' άκούω άλλη:

—Εσύ θα μου τά φας δολοί!

Όλ' αυτά, κύριε, στο λίγο διάστημα των τεσσάρων λεπτών της ώρας. Προχωρούμε. Διαπιστώνω ότι η κοπέλλα με παρατηρεί, αλλά το σοβαρό μου ύφος προφανώς της εμπνέει έμπιστοσύνη. Έκείνη τη στιγμή ένας νεαρός καλοντυμένος, με κίτρινο πουκάμισο και σάλες από κρέπ, που κατέβαινε, μόλις αντίλαμβάνεται την ύπαρξη της προκλητικής προστατευμένης μου σπινθιδας που τους χτυπεί σε στο μάτι, με την έλληδα ότι κάτι μπορεί να βρη άπ' αυτή τη συστηματική καταδίωξη.

Για να κάνω, λοιπόν, γούστο και να σχηματίσω μία άκριβη και συγκεκριμένη γνώμη για τις ένοχλήσεις που ύφιστάται το ύραιο ή το ύραιο δρόμους — όταν εινε ύραιο — άποφάσις να παρακολουθήσω μία ένδιαφέρουσα γυναίκα και να καταγράψω τις περιπέτειές της.

Και στήνω, λοιπόν, το στρατηγείο μου νωνία Παλεισπιούμ και Αιόλου. Περιεργάζομαι τις γυναίκες για ν' ανακαλύψω το αντίκειμενο των έρευνών μου.

Αυτή εινε μια γεμάτη κοπέλλα, ως έκοιρι δυο χρόνων. Μαλλον ψηλή, πράσινο θαύμα, χείλια καλοδομένα, μάτια μαύρα που πετάν φλόγες, καμπύλες δουλεμένες με τέχνη από τη ομίλη της φύσεως, δάδια περήφανοι και λιγνιστικό, ύψη άγέρωχο. Ντύσιμο έλαφρό και κομψό. Ένα άποροφρό και κομψό. Την άκολουθώ, από τρία θέματα άποστασι.

Τό πρώτο πείραγμα εινε από ένα σωφρό, που σταματάει άπότομα τ' αυτοκίνητό του για να της κάνει τόπο να περάση:

—Πασσά μου! τίς λέει. Έκείνη χαμογελά και παρέρχεται. Και άκολουθεί το δεύτερο πείραγμα από έναν άλητάκο, που, κυττάζοντας άριμένο μέρος του σώματός της, σε διπλή φόρμα, φωνάζει:

—Πόσο τά λεμόνια, κοπέλλα μου;

Κάθε τέτοια φράση την καταγράφω στο καρνέ μου. Και η ιστορία συνεχίζεται. Η δυστυχισμένη κοπέλλα περνάει μπροστά από ένα καφενείο. Σ' ένα τραπέζι κάθεται μία συντροφιά, από αλίκους τύπους. Και άρχίζει έδαδικό πυρ:

—Μπαρμπανόρα μου! —Τό κεράκι σου να πίσω κι' ό,τι έχω άς τό χάσω.

—Χαλάλι του αουτουνού που σε χαιρετά.

δακτυλίδι, εινε δικό σας! Η κοπέλλα τον περιγράφει και συνεχίζει το δρόμο της. Σημειώνω ακόμα μερικά πείραγματα:

—Γυναίκα είσαι σύ, παιδί μου, ή φλογόβολο;

—Μάτια ειν' αυτά, ή μαύρη άγορά;

—Πασσά μου!

Αυτή την τελευταία λέξη «Πασσά μου» τη σημειώνω και παραπάνω για τρίτη φορά. Δεν ξέρω κατά ποιά λογική άπονέμεται ο τίτλος του Πασσά σε μία γυναίκα.

Ένας καθώς πρέπει πασσάς οφείλει να έχρη άσπρα μoustakia και μακρύα γένεια. Άς εινε. Ότανουμε στο άγαλμα του Κολοκοτρώνη. Έκεί πετάγεται ένας άλλος τύπος του λαού.

—Τί είσαι σύ ρε κοπέλλα μου. Καί τ' άλογο του Κολοκοτρώνη χαιμίντρισε μόλις σε είδε!

Στο σημείο αυτό ένας άλλος νεαρός κύριος έμψυλλοχωρεί πάλι μεταξύ μας και τον άκούω που εκφράζει τον έρωτά του.

Έκείνη του άπαντά:

—Δέν μου άρέσουν οι γελοίοι!

Ο άνθρωπος χάνει την ψυχραιμία του και παραιτείται από τον έρωτά του. Άπάνω στη στιγμή, ένας νεαρός με φουντωμένα μαλλιά της λέει:

—Κοπέλλα μου, έκανες άντιτυφικό έμβολιο;

Και προχωρούμε προς το Ζάππειο. Συλλογίζομαι πόσο άποφάσις η καυμένη ή προστατευμένη μου, που εινε ύποχρεωμένη ν' άκούη σε κάθε δήμα της όλες αυτές τις διαφορετικές φράσεις και ν' άποκριθί ένα σωρό επιθέσεις. Σημειώνω ακόμα μερικές κουδέντες που της απευθύνονται.

—Πόσο τό μέλι, κοπέλλα μου;

—Πού κάθεται ο μπαμπάς σου νάρθω να σε ζήτησω;

—Γεία σου μπακαλάδα Πολίτικε!

Ό τελευταίος μάλιστα άκουμπάει και το χέρι του σ' ένα κομμάτι του υπακλαβά. Άρχίζω ν' άναθεωρώ τις σκέψεις μου. Μήπως έχουν δικιο οι άνθρωποι; Άλλήθια, πως εινε δυνατόν να περνάη από μπροστά σου ένα τέτοιο άριστοτύπημα της ζαχαροπλαστικής της φύσεως, χωρίς να εκφράση τη συγκίνησή σου; Μήπως τά συγκίνησή σου; Μήπως τά χείλη της δεν στέλνουν μέλι; Και καθώς ή προστατευμένη μου στέκεται για λίγο στη λεωφόρο Αμαλίας, ως που να περάσουν τ' αυτοκίνητα, πάω κοντά της, παίρνω μία θαθεί άναπνοή και λέω:

—Πασσά μου!

Κι' έκείνη για τό ευχαριστώ σπινθιδας την τσάντα της και μου την κατεβάσει στο κεφάλι, φωνάζοντας:

—Επί τέλους! Η ύπομνη μου εξαντλήθηκε!

Κόσμος ναυαγία, ένας πόλιμαν έρχεται, όδηγούμαι στο δικαστήριο.

Δέν μπορέσα να κρατηθώ άλλο, κύριε πρόεδρε... Με είχανε πρήξει στο δρόμο —κι' έδειξε έμένα— με παρακολουθούσε άπο την όμόνοια ως το Ζάππειο.

Προσπαθώ να εξηγήσω στον πρόεδρο ότι είμαι ένοχος νεαρός άνθρωπος, έρωτικής κοινωνιολογικής επίθης, αλλά δεν τον πείθω. Τρώω δυο μέρες κράτη. Κι' αυτό δεν εινε τίποτα. Το πιο σοβαρό εινε ότι μεσα στο άκροατήριο πάρε τό μάτι μου τον κ.

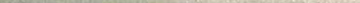
[illegible]

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

U Magdalenas, 111, 2000

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΙΜΠΡΑΗΜ

28

9ον —Μην αδικείτε τον πατέρα σας, δεσποινίς, είπε στη Λευκή. «Οτι κι αν είναι το είπα δικαιολογούμενα. Γιατί επιμένετε; Γιατί εξακολουθείτε να αρνείστε; Τι έχει να κερδίσει από τη στάση σας αυτή εκείνος που σας έκανε να λησμονήσετε το καθήκον σας και να εγκαταλείψετε το σπίτι σας; Γιατί ληστέα τον πατέρα σας; Μια λέξη σας αρκεί για να του δείτε την γαλήνη της ψυχής του και να τον κληθεί ευτυχισμένο. Επίσης για σας λέει, θα λυτρωθεί από πολλά δεινά τον νέο που αναπαύεται, χωρίς την συγκράτηση του πατέρα σας. Γιατί διατάζετε να πητέ τη λέξη αυτή;

Η Λευκή κύτταξε με θάρρος τον Ίουλιάνι.

—Μη μου δίνετε μάταιες ελπίδες, κύριε, φώναξε. Ξέρω καλά ότι ο άνθρωπος που αγαπά βρίσκεται στην εξουσία σας. Τον θεωρώ συνεπώς νεκρό, τον θεωρώ χαμένο για πάντα.

Ο Ίουλιάνι χαμογέλασε σαρκαστικά.

—Είστε περιττή ή προσποιείστε, δεσποινίς Καπέλι, είπε στη Λευκή.

—Προσποιούμαι ενώ; διαμαρτυρήθηκε η Λευκή.

—Αναμφισβήτως.

—Γιατί μου τό λέτε αυτό; Τι λόγους έχετε να το πιστεύετε;

—Απολύτως είμαι βέβαιος πως ξέρετε ότι ο Ματθαίο ζει.

Ο κόμης Καπέλι τινάχθηκε ξαφνιασμένος.

Μια κραυγή ξέφυγε απ' τα χείλη της Λευκής.

—Είπ' αλήθεια; ρώτησε. Μου λέτε αλήθεια;

—Ναι, δεσποινίς, μιλή ειλικρινώς.

Ο Ματθαίο ζει;

—Μάλιστα, δεσποινίς Καπέλι. Αλλά γιατί εξακολουθείτε να προσποιείστε ότι το αρνούνται;

—Το ξέρετε ασφαλώς για να επιμένετε στην άρνησή σας. Προσέχετε όμως, προσέχετε καλά. Γιατί υπονοούμε να σας απαράσχετε κάθε ελπίδα και να σας αναγκάσουμε να υποκύψετε. Το μέσον είναι απλοϊκό. Όταν ο Ματθαίο πάψει να ζει, κάθε ελπίδα θα σας λείψει και θα δεχάτε να γίνετε συζυγός του Μπαρμπάρινι. Σας ρωτώ λοιπόν: Θέλετε να γίνετε άφορη του θανάτου του Ματθαίου;

Η Λευκή κλάμισε.

—Δεν μιλάτε σοβαρώς, φώναξε.

—Μιλώ πολύ σοβαρά, δεσποινίς. Το Συμβούλιο των Δέκων δεν μπορεί να ανεχθεί πλέον αυτή την κατάσταση. Πρέπει να τελειώσει. Και σας ξαναρωτώ: Θέλετε να πεθάνει ο Ματθαίο;

—Θα τολμήσετε να το κάμετε αυτό; ρώτησε η Λευκή ανατριχιάζοντας.

—Το συμφέρον της Βενετίας, δεσποινίς, είναι ο υπέρτατος νόμος. Τι αξία έχει η ζωή ενός ανθρώπου εμπρός στο συμφέρον της Δημοκρατίας;

Η Λευκή τον κύτταξε με προσοχή επί αρκετά δευτερόλεπτα χωρίς να μιλή.

ταν. Τι έπρεπε να κάνει; Ν' άφηνε τον αγαπημένο της να πεθάνει;

Ο Ίουλιάνι είχε καρφωμένο επάνω της το σκληρό του βλέμμα. Περιμένα βέβαιος για το θρίαμβό του.

Η δυστυχισμένη Λευκή αναγκάστηκε πραγματικά να υποκύψει.

—Θα υποκούσω, φώναξε.

Μόλις άκουσε την απάντησή της ο πατέρας της ογκώθηκε απ' το κάθισμά του, έτρεξε κοντά της και την δέχθηκε στην αγκαλιά του. Πατέρας και κόρη έμειναν αρκετές στιγμές αγκαλιασμένοι.

Ο γέρον Καπέλι μάντευε τον τρομερό σπαραγμό του παιδιού του και το συμπονέον.

Η πατρική του καρδιά απαρξόζονταν.

Ξαφνικά η Λευκή ξέφυγε από την αγκαλιά του και γυρίζοντας στον Ίουλιάνι του φώναξε:

—Θα υποκούσω, κύριε, αλλά υπό ένα όρον.

—Ποιον, δεσποινίς;

—Να ελευθερωθώ ο Ματθαίο, αλλά να μη μείνει στη Βενετία γιατί είναι βέβαιος, θα τον σκοτώσετε. Θα τον διευκολύνετε να φύγει μακριά.

—Εστώ, είμαι σύμφωνος μαζί σας, είπε ο Ίουλιάνι.

Τα μάτια της Λευκής φωτίστηκαν από χαρά.

—Υπογράφτε και δώσατέ μου την διαταγή της απελευθέρωσής του, είπε στον Ίουλιάνι.

Ο άρχων δίστασε για μία στιγμή.

Ο Θεός ή ο Διάβολος θα μπορούσε να μαντέψει τις σκέψεις του.

—Διστάζετε; ρώτησε η Λευκή.

—Καθόλου, δεσποινίς, της απάντησε.

Και χωρίς να διστάση περισσότερο, έγραψε ένα έγγραφο από την τσέπη του, το υπογράφηκε και της το έδωσε.

Η Λευκή άρπασε να της ξαφύνη ένας στεναγμός. Πήρε την έγγραφη διαταγή της απελευθέρωσης του λατρευτού της, την διάβασε προσεκτικά και κατόπιν πλησίασε κοντά στον πατέρα της και γονάτισε μπροστά του.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

—Πατέρα μου, είπε στον κόμη, ιδού εγώ γονατιστή μπροστά σας.

στά σας κι' έτοιμη να σας υποκούσω. Προηγούμενος όμως έχω να σας ζητήσω μια χάρη...

—Λέγε, παιδί μου, της είπε ο κόμης.

—Πατέρα μου, σε ικετεύω, πάρε το έγγραφο αυτό το οποίο απόκτησα, θυσιάζοντας την ευτυχία μου και φρόντισε να εκτελεσθεί η διαταγή της απελευθέρωσης του Ματθαίου. Σου το εμπιστεύομαι και σε ικετεύω να φροντίσεις ταχέως, κι' αποτέλεσμα ταχέως. Θα ήταν τρομερό να θυσιασθώ και να μη πραγματοποιηθεί η επιθυμία μου.

Σώπασε για μία στιγμή. Φαινόταν εξαιρετικά συγκινημένη. Στήλησε τέλος το βλέμμα της πάνω στον πατέρα της και συνέχισε:

—Μη θελήσεις να με γελασείς, καλέ μου πατέρα. Αυτό θα ήταν τρομερό για μένα.

Ο Καπέλι άπλωσε συγκινημένος το χέρι του και χαϊδεψε τη μαλλιά της.

—Νούχως, Λευκή μου, της είπε. Η επιθυμία σου θα εκπληρωθεί. Μα την ευτυχία μου, δεν θα ζητήσω να σ' εξαπατήσω.

Η Λευκή ογκώθηκε όρθη.

—Και τώρα, κύριε, είπε, στις διαταγές σας. Κάμετε το ταχύτερον ότι σκέπτεσθε.

Επενέθη ο Ίουλιάνι.

—Ο πατέρας σας θα με συνοδεύει στη Βενετία, της εξήγησε. Έκεί θα υπογράψουμε τα συμβάλλαι του γάμου.

—Ως το θράδυ θα έχουν τελειώσει οι διατυπώσεις αυτές και θα γυρίσουμε εδώ συνοδευόμενοι από τον Λαυρέντιο Μπαρμπάρινι. Έτσι θα καταστή δυνατόν να γίνει ο γάμος άποψης στο εκκλησάκι της επαυλώσεως.

—Θα είμαι έτοιμη, κύριε.

Ο κόμης Καπέλι έσφιξε το χέρι της κόρης του.

—Αναγμένη μου, Λευκή, της είπε, δεν θα ξεχάσω την υποσχολή σου σου έδωσα. Μην λησμονήσεις και σ' τη δική σου.

Θέλησε κατόπιν ν' ακολουθήσει τον Ίουλιάνι. Η Λευκή έτρεξε κοντά του.

—Πατέρα μου, του φώναξε, έχεις τόσο καιρό να με φιλήσας.

Ο κόμης της άνοιξε την αγκαλιά του και τη γέμισε φιλία.

Η Λευκή τον φιλούσε επίσης κι' έκανε άφθονα δάκρυα.

—Πατέρα μου... λατρευμένου πατέρα, ψιθύριζε, φίλος με, φίλος με ακόμα. Πες τε μου, πατέρα μου, ότι μ' αγαπάτε. Βεβαιώστε με πως αν πεθάνω θα με συγκληρώσετε.

—Παιδί μου, της είπε συγκινημένος ο Καπέλι, γιατί μιλάς περί θανάτου; Θα ζήσεις, κόρη μου, θα ζήσεις και θα γίνεις ευτυχισμένη.

Την φίλησε τέλος μια φορά άκόμην, την αποχαιρέτησε κι' έφυγε με τον Ίουλιάνι.

Η Λευκή έτρεξε στο παρόντι.

Είδε στον πατέρα της να ξεπομακρύνεται, άπλωσε το χέρι της προς το μέρος του οί' ένα τελευταίο χαιρετισμό και ένα δάκρυο.

Ε.

Νύχτωσε.

Η Λευκή βρισκόταν καθισμένη μπρος στο προσευχητήριό της. Δεν προσευχόταν πλέον. Φαινόταν θυσιάζειν σε σερβαμούς. Κάθε τόσο ένας στεναγμός κόλλωνε το παρθενικό της στήθος.

Ξαφνικά πλατάγισμα κουπίων άντηχησε στην άκμή κάτω από το παράθυρό της.

Η Λευκή, έτσι όπως ήταν θυσιάζειν, άκουσε τον θόρυβο της, δεν πρόσεξε τίς άκουσες. Τό πλατάγισμα των κουπίων στο νερό έγινε σε λίγο πιο ζωηρό. Η Λευκή το άκουσε και τινάχθηκε άνήσυχη.

Η πονεμένη της καρδιά σφίχθηκε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΜΠΕΡΤΡΑΝ ΝΤΕ ΜΟΝΟΡ

Βασίλισσα της Γαλλίας

Στον πύργο του Μπρισακ, κοντά στη γαλλική πόλη Άνζέρ, κατοικούσε ο δυνάστης κόμης του Άνζού.

Ένα θράδυ του έτους 1091, σε μία αίθουσα του πύργου βρισκόταν μία νέα και όμορφη γυναίκα, δροσερή σαν τριαντάφυλλο, ξανθομαλλούσα, με όμορφα μάτια. Της κρατούσε συντροφιά ένα όμορφο παλληκάρι, 16 ως 17 ετών, με μακριά μαύρα μαλλιά.

Η γυναίκα ήταν η Μπερτράν ντε Μονφόρ, κόμισσα του Άνζού, κι' ο νέος ο ακόλουθός της Άρβούρος ντε Θουά.

—Θέλω ν' ακούσω, καλέ μου φίλε, ένα άπ' τα όρατα σου τραγούδια, του είπε κάποια στιγμή η κόμισσα.

Ο ακόλουθος κάθισε πρόθυμα εμπρός σ' ένα μικρό τραπέζι, πήρε ένα «λαούτο» κι' άρχισε να τραγουδά με τη γλυκιά του φωνή μία έρωτική μπαλάντα, συνοδευόμενος την με τους ήχους του όργάνου. Όταν τελείωσε, η Μπερτράν τον φίλησε παράφορα.

—Άρβούρος, του είπε, αυτό που έκαμα, δείχνει ότι οι ψυχές μας ένωσαν ή μία την άλλη κι' ότι η δική μου σου άνηκε!... Πρέπει όμως να κρύψουμε τον έρωτά μας αλλοίως θα χαθούμε!

—Η ζωή μου είναι πια δική σου! άπάντησε με πάθος ο νέος. Δεν μ' ενδιαφέρει πια για τίποτε στον κόσμο... άρκει να μ' αγαπάς εσύ.

Η νέα γυναίκα έγειρε στην αγκαλιά του κι' ένα στεναγμό...

Από τότε, κάθε θράδυ, κρυφάσαν όδρες βελος ευτυχίας. Ο κόμης, ο άνδρας της Μπερτράν, βρισκόταν στην Αύλη του βασιλέως Φιλίππου Α'.

Ε.

Ξαφνικά όμως ο κόμης γύρισε από το ταξίδι του.

Μόλις ξεκουράσθηκε λίγο, κάλεσε έναν έμπιστο καμαριέρη του και κατάσκοπό του.

—Συνέβη τίποτε σπουδαίο στον πύργο κατά την άπουσία μου; τον ρώτησε.

—Έχω να σας φανερώσω, Έξοχώτατε, ένα τρομερό μυστικό... μωρουδιές εκείνος. Μα δεν τολμώ να το ξεστομίσω...

—Μίλησε, αλλοίως, μα την Παρθένω, θα σου μπήξω το μαχαίρι μου στην καρδιά!

—Στο διάστημα της άπουσίας σας ή κυρία κόμισσα είχε συχνές και κρυφές συναντήσεις με το νέο ακόλουθο Άρβούρο ντε Θουά.

—Είσαι βέβαιος; ρώτησε ο κόμης, πράσινος απ' το κακό του.

—Τους είδα με τα μάτια μου να αλλάζουν χειροφίλημα και θερμά φιλήματα! Ορκίζομαι στην Παναγία!

—Πολύ καλά. Να μη κόμης λόγο σε κανένα γι' αυτό το ζήτημα.

Τό άλλο πρωί, ένωρίς, ο κόμης πρότεινε στη γυναίκα του να κάμουν μαζί ένα περίπατο στον κήπο. Όταν έφτασαν σε μία δεινροστοκία, ο άνδρας της της είπε:

—Κυτάχτε, αναγνήτη μου, εκείνο το πλατάνι, έκει στο βάθος...

Η Μπερτράν γύρισε προς τη διεύθυνση που της έδειχνε... όρκε!

Ένας άνδρας ήταν κρυμμένος εκεί. Τό δέντρο... Πλησίασε, κύτταξε καλύτερα κι' αναγνώρισε τον Άρβούρο!

—Είπε ένα μάθημα τιμωρίας, κυρία! της είπε ο κόμης με άγριο σαρκασμό.

—Είπε ένα έγκλημα βδελυρό! φώναξε η Μπερτράν με πνιγμένη φωνή. Καίτοι υποψήφια.

—Εμεινε άρρωστη επί πολλές ημέρες. Η ζωή της κινδύνεψε σοβαρά. Αλλά ή γερή κρίσις της υπερίσχυσε. Όταν έγινε καλά, προσποιήθηκε ότι δεν μνησθακούσε καθόλου άναγνιστήν του άνδρος της. Υποκρίθηκε ότι ήταν ευχαριστημένη.

Ε.

Τό έτος 1092, ο βασιλιάς της

Γαλλίας Φίλιππος, παντρεμένος από πολλά χρόνια με την Βέρθα της Ολάνδρας και πατέρα τριών παιδιών, έτρεχε να ταξιδέψει τό Τούρ. Εκεί γνώρισε τη γοητευτική κόμισσα Μπερτράν και την έρωτεύθηκε τρελλά. Εκείνος τότε τη συζυγό του σ' ένα πύργο και κατάφερε να ακυρωθί ο γάμος τους, με τη πρόφασι ότι υπήρχε μεταξύ τους κάποια συγγένεια — μέθοδος συνήθισμένη, την εποχή εκείνη, για τους άρχοντες που είχαν άρεσθή τις νυναικές τους κι' επιθυμούσαν να τις ξεφορτωθούν.

Ένας γάμος με τό βασιλιά της Γαλλίας κολάκευ υπερβολικά την άιερτη φιλοδοξία της Μπερτράν.

Παράττισε λοιπόν τον κόμπα του Άνζού και πήγε να όρθί τό Φίλιππο, ό οποίος είχε πάει εν τώ μεταξύ να την περιμένει στην Όρλεάν. Όταν άπότοσο ο βασιλιάς θέλησε να την παντρευθί, σύμφωνα με την ύπόσχεσι που της είχε δώσει, όρκε μεγάλη αντίδρασι απ' τους έπισκόπους της χώρας του. Όλοι άρνήθηκαν να εύλογήσουν μία τέτοια παράνομη ένωση. Καί χροιάσθηκε να προσφέρη πλούσια όδρα σ' έναν άπό αυτούς, για να τον πείσει επί τέλους να τον παντρεύη με την Μπερτράν.

Ο Πάπας συγκάλεσε τότε μία Σύνοδο, ή όποια άφώρισε τό βασιλικό ζεύγος. Ο Φίλιππος θέλησε να έξουθενή τον Ποντίφκα και τον παρακάλεσε να άνακαλέση τον άφορισμό, με την θεολογία ότι δεν είχε πια καμμία σαρκική σχέση με τη Μπερτράν. Ο Πάπας δέχθηκε, γιατί δεν τον συνέφερε να χάσει τη φίλα ένός δυνάτο ήνεμόνος. Καθώς όμως ο Φίλιππος εξακολουθούσε να συζή έπιδεικτικά με τη Μπερτράν δεύτερη Σύνοδος τον άφώρισε και πάλι. Εκείνος ξαναήσασθηκε να χωρίσει απ' τη γυναίκα του, δεν κράτησε και πάλι τό λόγο του και άφορίσθηκε για τρίτη φορά.

Εν τώ μεταξύ είχε όρχισει να διακρίνεται για τη γενναίότητα και φρονιμάδα του, ο γιός του απ' τον πρώτο γάμο του και διάδοχος του Λουδοβίκου ο Παχύς.

Η Μπερτράν, ή μπριούτ του νέου, πήγαινε να σκάσει απ' τό φθόνο και τό μίσος. Κι' όταν ο Λουδοβίκος έκαμε ένα ταξίδι στην Αύλη του βασιλέως Έρρίκου της Άγγλίας, εκείνη έστειλε κρυφά μ' ένα ταχυόδρομο τις στο βασιλιά αυτόν ένα γράμμα με τις σφραγίδες του Φίλιππου. Ο Έρρίκος τό άνοιξε, τό διάβασε κι' είδε ότι ο βασιλιάς της Γαλλίας τον παρακαλούσε να συλλάβη τό νιοτό του και να τον κρατήσει φυλακισμένο σ' όλη του τη ζωή! Άνίκανος όάτοσο να φερθή έτσι προδοτικά στον πρίγκιπα που φιλοξενούσε, του τό φανερώσε όλα και τον άφισε να γυρίσει ελεύθερος στη Γαλλία.

Ο Λουδοβίκος έτασε καταγανακτισμένος στο παλάτι του πατέρα του, ό όποιος τον έβεβαίωσε κατηγορηματικά ότι δεν ήξερε όλη εκείνη την μηχανορραφία. Ο νέος μάντευε τότε την αλήθεια κι' άποφάισε να σκότωσι την κακοήγη μπριούτ του! Αλλά αυτή φρόντισε να τον προλάβη, ποτίζοντας τον μ' ένα δυνατό δηλητήριο.

Ο Λουδοβίκος έπεσε άρρωστος. Επί πολλές ημέρες πάλεψε με τό θάνατο. Καί σάθηκε μεν στο τέλος, αλλά έμεινε σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του κλωμός και φίλασθενος.

Ο βασιλιάς Φίλιππος, καθώρως άργότερα, με τις ίκεσίες του, να τριφά του. Η Μπερτράν όμως εξακολουθούσε άλλο τό καταχθόνια σουν τον Γοδεφρείδο Μαρτελλό, γιό από προηγούμενο γάμο του Άνζού, για να κληρονομήσει τον δεύτερο γάμο του κι' αυτήν, τό τα κατάφερε να συμφιλώρη τους τής άδιαντροπία να έπισκεφθή μ' Άνζού στην πόλη του Άνζέρ!

Δύο χρόνια άργότερα, ο βασιλιάς Φίλιππος άρρώσθηκε βαρεία και πέη η Μπερτράν άρπασε τα έγκόσμια, ένα μοναστήρι, όπου πέθανε έπειτα από λίγον καιρό.

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

—Αυτό είναι τό χαρτί που διάλεξαν οι κύριοι, δήλωσε θριαμβευτικά ο ταχυδακτυλουργός.

Ξέσπασαν τότε ένθουσιώδη χειροκροτήματα και οι θεαταί κύτταξαν με θαυμασμό τον έπίδειξο θαυματοποιό. Άξαφνα μία φωνή άκούστηκε από τό βάθος της αίθουσας:

—Δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο τό παίχνιδι!...

—Άφου, κύριε, δεν τό βρίσκετε δύσκολο, άπάντησε ο ταχυδακτυλουργός, περδάτε παρακαλώ στη σκηνή... Οι κύριοι θεαταί θα εύχαριστηθούν να σας δοούν να τό επαναλάβετε.

Ο άγνωστος προχώρησε προς τη σκηνή. Τά βλέμματα όλων είχαν συγκεντρωθί επάνω του. Ήταν ένας άνδρας κόντος κι' ασήμαντος. Τά ρούχα του φορούσε θά ήταν άσφαλώς του πατέρα του! Τόσο ήταν ξεδάμμενο και τριμμένα!...

—Ονομάζομαι Πίμς, είπε άπλά.

Άφου άνακάτωσε τό χαρτιά άδέξια προσέθεσε άπειθυνόμενος στο κοινό:

—Θα ξέρετε, άσφαλώς όλοι, πως γίνεται τό προηγούμενο παίχνιδι. Τό ξέρουν και τό μικρά παιδιά άκόμα. Ένώ θα σας παρουσιάσω ένα άλλο πειό ένδιαφέρον. Κάποιος φίλος μου που βρίσκεται μακριά από εμάς, σε άλλη συνοικία, θα μαντέψει τό χαρτί που θα διαλέξουμε και θα μάς τό πη τηλεφωνικώς.

Ε.

Οι θεαταί άρχισαν να χαμογελούν με δυσπιστία. Ο ταχυδακτυλουργός είπα τότε ειρωνικά:

—Δεν θέλω να πω, κύριε Πίμς, ότι δεν έχω έμπιστοσύνη σε σας... Αλλά θα ήθελα να στοιχηματίσω μαζί σας ότι ο φίλος σας δεν θα κατορθώσει από που θεθείναι.

—Ας στοιχηματίσουμε λοιπόν, άπάντησε ο Πίμς. Έπειτα θα διαλέξετε ο ίδιος ένα χαρτί και θα ρωτήσετε τηλεφωνικώς τον φίλο μου. Τι θα στοιχηματίσουμε;

—Πέντε μπριτλίες μπύρα μόνον... για να μη σας ζημιώσω πολύ.

—Δεν είμαι συνηθισμένος να στοιχηματίζω εις είδος. Για να προκαλέσουμε τό ένδιαφέρον των θεατών, σας προτείνω να στοιχηματίσουμε, όρίζοντας ένα μικρό χρηματικό ποσό. Τρεις χιλιάδες μάρκα, επί παραδειγματί... Τι λέτε και σεις;

—Συμφωνώ,

... ..

ΕΛΣΑ ΝΤΕ ΚΕΡΟΖ

στηρά και τὴ ρώτησε:

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

δικηθεί τον άνθρωπο που του αφαιρέσε
τη ζωή...

ΧΑΝΣ ΕΡΜΠΕΡΤ

Στὴν παγίδα

ἀφροκαμήλαι! Μὰ θὰ τῆς τὸ πλερώσω,
θὰ τῆς τὸ βγάλω τὰ γκαθό τῆς τὸ μάτι.
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ

...δουλεύου-δουλεύου, αμα σου άρξαι μπάρ
μπα. "Αντρο ξαναπαίρνα από τη λάμπρο. "Αμα
γιά... Χ.

ΠΛΗΞΙΣ

Ἐκεῖνη: Ὁχι, ὄχι, κύριε... εἶμαι παντρεμένη...

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ

Хітмор

МЕ ТРОПО

Ἐκεῖνη: "Ὁχι, ὄχι, κύριε... Εἶμα
παντρεμένη...

... Δέν είμαι καθόλου... ζη.

Τό μάτι του ΣΑΤΑΝΑ

6ον 'Η 'Εντιμή είχε φθάσει μόνη εκεί, αφού περιπάτησε 40 χιλιόμετρα. Γι' αυτό φαινόταν τόσο εξαντλημένη.

Μα πού ήταν ο μαυροντυμένος άνθρωπος; Έπρεπε να τον είχε συναντήσει, να τον είχε ιδεί, αφού ακολουθούσαν τον ίδιο δρόμο. Πού είχε σταματήσει; Γιατί;

Αρχίσε να επιμερύνει. 'Ο ήλιος ξεπρόβαλλε πίσω από μια κορυφή, διαλύοντας τη νυκτερινή υγρασία. 'Η κάννες των τουφεκίων ήταν σκεπασμένες από μαργαριτάρια δροσιάς.

'Ο Γκάμπορ ήταν κατάχλωμος, εξαντλημένος, δεν βασάνιζε αγωνία, αθεοπάτης. Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από το σπιτάκι όπου βρισκόταν η 'Εντιμή.

Πώς ήθελε να τρέξει κοντά της! Άλλα οι συντρόφοί του δεν θα τον άφηναν... Παρακολουθούσαν, δίχως να φαινόταν, κάθε κίνησή του.

Ήπια μια μεγάλη ρουφηξιά ρουμπί, για να ζεσταθεί. 'Επειτα του έδωσαν μια γαλέττα κι' ένα κομμάτι σοκολάτας.

Τα είχαν προλάβει λοιπόν όλα. Έμειναν εκεί σαν κατακνημμένοι στρατιώτες, με τη μόνη διαφορά ότι δεν μπορούσαν να παρουσιασθούν, ούτε να κάνουν τον ελάχιστο θόρυβο. Τι φοβόταν; Μήπως τους ιδεί η 'Εντιμή; Μα αυτή, κατακουρασμένη, θα είχε αποκοιμηθεί. Τότε λοιπόν;...

Μήπως τριγύριζε εκεί κοντά ο μαυροντυμένος άνθρωπος;...

Πέρασαν ώρες ολοκληρωμένες. 'Η 'Εντιμή δεν φαινόταν. 'Ο Γκάμπορ συλλογιζόταν ότι θα πενιούσε, θα κρύωνε ίσως... Γιατί έμενε κλεισμένη μέσα στην καλύβα;

Πρός το μεσημέρι, ακούσθηκαν τα κουνούρια δυο μουλαριών. Καί τα ζώα παρουσιάσθηκαν σε μερικές στιγμές, με τους αναβάτες των.

'Ο πρώτος απ' αυτούς ήταν μεσοκόπος, καλοκαυμμένος, με άσπρα μουστάκια, αλλά με πρόσωπο δροσερό και δίχως ρυτίδες, άνθρωπος συνθηματικός στη ζωή του υπαίθρου και στη γυμναστική. Φορούσε ένα αρκετά κομψό κοστούμι ιππείας, με σπινθόρι. 'Ολη η εμφάνισή του έδειχνε πλούσιο ώμο του μια δικανή καρμίζιζω του ήταν διαλεχτό, με λεφάντα δαμάσκηνου. Δεν από τοσο δρόμο που είχε κάνει.

'Ο δεύτερος ήταν, ασφαλώς, υπηρέτης. Είχε χαρακτηριστικά των ινδών ούντα, των παλινωμένων του τόπου. Τα λιπαρά του ήταν μαύρα και κυματίζοντα. Είχε κι' αυτός μια κορμινιά στον ώμο. Δείδα κι' κρεμάντσον, ασκουλία του διαφόρων προμήθειες.

Τα μουλάρια σταμάτησαν εμπρός στην καλύβα, σαν να ήταν συνθηματικά στο σταθμό πένης. 'Ο σύντροφος ζερένης ψιθύρισε στ' αυτή που:

— Είναι ο Μπράμ, ιδιοκτήτης μεγαλύτερος ανθρώπων, ο πλουσιότερος Πηγαίνει για το αγαπημένο του σπόρο: για να κυνηγήσει αγριοκατσίκια.

Τι θα συνέβαινε, αν ο κυνηγός έμπαινε στο σπιτάκι κι' έβρισκε την 'Εντιμή; Δεν θα σά-

στιζε, συναντώντας μια άγνωστη γυναίκα; 'Ο ένα τέτοιο ερωτικό μέρος; Πώς θα της φερόταν;...

'Ο Γκάμπορ ένοιωσε άθελα ζήλεια παρ' όλη την ηλικία του Μπράμ.

'Εκείνος τεντώθηκε, κουνήθηκε για να ξεμουδιάσει, ενώ ο υπηρέτης του έδενε τα ζώα σε μια θελανιδιά και κοιζάλοσε τις προμήθειες μέσα στην καλύβα. 'Ο κυνηγός μπήκε κι' αυτός.

'Ο ζερένης τέντωσε το αυτί του, περιμένοντας ν' ακούσει θόρυβο, φωνές... Τιποτα όμως δεν έταραξε την απόλυτη σιγή του δουνού...

Έπειτα από μερικά λεπτά, βγήκε καπνός από μια τρύπα της στέγης, που χρησίμευε για καπνοδόχο.

Οι τέσσερες άνδρες χαμογελούσαν, ίσως για την κωμική λίγο αγωνία που φάνερνε το πρόσωπο του Γκάμπορ. Ναι, κωμική, γιατί στο κάτω-κάτω η γυναίκα του δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. 'Ο Μπράμ δεν ήταν ληστής, για να την κακομεταχειρισθεί. Άλλα ο ζερένης βασανίζονταν από την ιδέα ότι έτρωγε μαζί της, τέτ-α-τέτ, γεμίζοντας την ίσως κομπλιμέντα...

«Είμαι ήλιος! — συλλογιζόθηκε. Αν η θεία Πρόνοια δεν έστειλε αυτόν τον άνθρωπο, η 'Εντιμή θα έμενε νηστική όλη την ημέρα!... Δεν πρόκειται να της κάμη κακό! Ο φύνη έπειτα, θα πάει στο κυνήγι του... Άρκει μόνον να μη φθάσει εν τω μεταξύ κι' ο απεσταλμένος του θείου της 'Εντιμή...

Γιατί το γράμμα του θείου το λείει καθαρά: 'Αρκει να πάη η 'Εντιμή στην καλύβα, στις Τεσσερές Βελανιδιές, για να συναντηθεί μ' εκείνον που θα φορη το δακτυλίο με το κλειστό μάτι...»

Μια ιδέα του πήδε ξαφνικά: Μήπως ήταν αυτός;...

«Έπειτα όμως γέλασε με τη σκέψη του. 'Ο πλούσιος και δυνατός Μπράμ, ο σπουδαιότερος επιχειρηματίας του τόπου, δεν μπορούσε να είχε δεχθεί να γίνει ο αντιπρόσωπος του μακερίτη Γιάρα, για να οδηγηση την κληρονομία του στην κρύπτη της περιουσίας του!

Μα πώς ο άγνωστος απεσταλμένος θα μάθαινε το φθά-

σμο της 'Εντιμή;

'Ο ζερένης δεν μπορούσε να το ξεγνήση, απ' όπου μάλιστα είχε ιδεί ποσο έρημο και μακρυνό ήταν το μέρος εκείνο...

Αν ο άνθρωπος αυτός κατοικούσε στην πόλη, γιατί να συναντηθεί με την 'Εντιμή εκεί ψηλά;... Η μήπως ζούσε στο δουνό; Μα τότε θα ήταν αληθινός αγριάνθρωπος...

Όπωσδήποτε για να θρεθί συνεπώς στο ραντεβού, θα έπρεπε να περνά καθημερινώς και να ριχνί μια ματιά στην καλύβα...

Ενώ ο νέος έκανε αυτές τις σκέψεις, ο ένας απ' τους συντρόφους του ξανακόλλησε το αυτί του στη γη. Ανασπώθηκε το κι' έκαμε νόημα στο διπλανό του να τον μιμηθεί. 'Εκείνος μένος για πολλή ώρα ξαπλωσπώθηκε κι' έκαμε μια χειρονομία που σήμαινε:

(Ναι, έτσι είναι...)

Τότε ο πρώτος ψιθύρισε στον άρχηγό:

— Υπάρχει ένα μουλάρει δέμένο, ένα μίλι μακριά απ' εγμένα με κουρέλια. Ακούεται το που κάνει, καθώς τα χτυπά στη γη.

Ο άρχηγος κούνησε μόνο το κεφάλι του κι' εξακολούθησε να επιδιέπτη την πόρτα της καλύβας. 'Ο άνεμος έφερνε δίε.

— Ζεσταίνονταν θαυμάσιες κονσέρβες, παρατήρησε καποιος χαμπιλωφών.

Ενας άλλος γλύφθηκε. 'Ο άρχηγος έβγαλε απ' την τσέπη του μια μεγάλη πλάκα σοκολάτα και μερικές γαλέττες και τα μοίρασε σε όλους.

Αντίθετα με το νυχτερινό σφουρτί. 'Ο ήλιος έψηνε το δρόμο.

Πέρασε μια ώρα περίπου... Έπειτα βγήκε πρώτος ο υπηρέτης, έλυσε τα μουλάρια, τους έμπροσθ στην καλύβα. Σε μερικές στιγμές, παρουσιάσθηκε ο Φαγμύνης, ευχαριστήσιμος, καλομουλάρη. Πριν ανέβη στο ραμπινά του, εξέτασε την καλύβα.

Ο υπηρέτης έ- Σε λίγο, οι δυο άνδρες είχαν απομακρυνθεί, ακολουθώντας το μονοπάτι προς το θουνό.

— Μου φαίνεται ότι μέθυσε ο υπηρέτης... παρατήρησε καποιος.

Πραγματικά, ο μινάς κρατιέται με κόπο στη σέλλα του. Μπορεί να σκαρφαλώσει, αδειάζει τις πριμ μέσα σ' ένα πανέρι κρετομένο στο μουλάρη του. 'Εν τω μεταξύ, ο μουλάρη του βάδιζε

ήσυχα και κανονικά, αυτός ηη- γαινοερχόταν σαν δάρκα στην τρικυμία. Δυο-τρεις φορές μάλιστα, θα έπεφτε κάτω, αν δεν προλάβαινε ν' αρπαχθεί απ' τη σέλλα.

'Ο Μπράμ πήγαινε εμπρός, δίχως να του είχε περάσει από το νου. 'Η ώρα που είχε περάσει με την Μπράμ στην καλύβα χρησιμοποιούσε 'Εντιμή, δεν είχε χρησιμοποιήσει όλη του το φαγητό.

Μόλις έμπηκε ο επιχειρηματίας, η νέα γυναίκα σπρώχθηκε, ζώρη απ' το άχυρόστρωμα, στο οποίο είχε ξαπλώσει, εξαπλώνοντας. Το πρόσωπό της έδειχνε φόβο κι' ανακούφιση αναμειγνύμενη. 'Η ματιά της νεοφερμένου, τα δακτύλα των νεοφερμένων, και...

'Ο Μπράμ, ένα δακτυλίδι, έστριψε αργά το άριστερό του που φορούσε τότε ένα σκαλί- χέρι. Φάνηκε να τον κλεισμένο ανθρώπινο συνήθειο στο, που βρισκόταν το μέρος της γυρισμένο προς το μέρος της παλάμης. Κι' η 'Εντιμή πείσθη, καθώς ήταν ο απεσταλμένος του θείου της!

Τόν είχε φαντασθεί διαφορετικό—ένα γέρο υπηρέτη, ή ένα έρημνη του θουνού, που υποκλή- να κομψό κύριο, που υποκλή- θηκε ιπποτικά εμπρός της.

— Με συγχωρείτε, είπε ο καμ' να περιμένετε, να πά- Μπράμ. Έπρεπε όμως να περ- ρω όλες τις προφυλάξεις μου. Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν γυμνό. Σε μια παλιοκρέβατο, πήρε ένα παλιό κρεβάτι, στέ- κάτω απ' την τρύπα της γης, βρισκόταν μια αλυσίδα, για το κρέμασμα των φαγητών, που μαγειρεύονταν στην φωτιά. 'Η επιπλοκή συμπληρωνόταν από ένα κουστό τραπέζι. Οι άραχνες είχαν πλέξει τους ιστούς των σε κάθε γωνία. Και μύριζε δυνατά υγρασία και μούχλα.

— Υποθέτω ότι είδατε νηστική από χθές το θράδυ, πρόσθεσε απ' Μπράμ. Το σκέφτηκα... Πριν ο Μπράμ, μπορούμε να φανερώνουμε, μπορούμε να φανερώνουμε, μπορούμε να φανερώνουμε...

Εδώ μερικές διατάξεις στον υπηρέτη. Συγχρόνως, κούνησε την 'Εντιμή απ' το κέντρο της πόλεως!... Πέστε μου, θα τον ξαναβρίσκω;...

Της φάνηκε ότι ο συνομιλητής της διάταξε, ότι αναζητούσε τα κατάλληλα λόγια...

— Ακούστε, κόρη μου... είπε απ' το τέλος. Μου έπιπτε πετε να σας λείω έτσι; Είσα νεο κορίτσι, ενώ έχω έφτασα στα 60 σχεδόν... 'Ημουν φίλος του θείου σας, σύντροφός του στα νεατά του, έπειτα συναντηθήκαμε...

— Μα καθόστε, λοιπόν! Έχω πολλά να σας πω... Καθώς δεν υπήρχε καρέκλα, κάθισαν κι' οι δυο στην άκρη του κρεβατιού. Κι' ο Μπράμ συνέχισε:

— 'Ο θεός σας είχε σκεφθεί στην αρχή να σας γράφει ταχυδρομικά, αλλά κατάλαβε την τελευταία στιγμή ότι ήταν επικίνδυνο. Προτίμησε λοιπόν να σας στείλη μ' ένα έμπιστο του τη διαθήκη του, την οποία διαβάσα έχω πριν από σας...

— Θα έχετε ακούσει, ασφαλώς, να μιλούν για τους Μορμόνους. Ίσως μάλιστα η διαδοσεί σας έχουν κάμει να σκηματιστείτε λαθρασιμένη ιδέα γι' αυτούς. Έχουν γραφή πολλή για την άρεση αυτή... υπερβολές ως επί το πλείστον. Γεγονότα ασήμαντα μεγαλοποιήθηκαν απ' την κοινή γνώμη, η οποία αγνόησε τα θεατικά ελαττώματα των, τις βασικές ιδέες. Έγώ όμως μπορώ να σας μιλήσω με θετικότητα γι' αυτό το ζήτημα, γιατί ο πατέρας μου ήταν ένας από τους συντρόφους του Ιδρυτού της παρασκευής αυτής θρησκείας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Ένα σκοτεινό έγκλημα

Ο μυστηριώδης φόνος μιας νέας.—Ποιος ήταν ο δολοφόνος;—και ποιο το θύμα;

Ένα συνταρακτικό οικογενειακό δράμα συνέβη το 1932 στην πόλη Κιγκινάτι της Αμερικής, ένα δράμα που αναστάτωσε τους κατοίκους των 'Ηνωμένων Πολιτειών λόγω των εξαιρετικά τραγικών λεπτομερειών του, που του δίνουν μορφή αρχαίας τραγωδίας...

Ένα πρωί, οι αστυνομικές αρχές του Κιγκινάτι, έλαβαν ένα τηλεφώνημα από το σπιτί του κ. Όμπρον Τρέντον, ενός των πλουσιωτέρων εμπόρων της πολιτείας 'Οχάιο, δια του οποίου ειδοποιούσαν ότι μια λησποδύτρια, τραυματίσθηκε σοβαρώς στον αντίβαλο του μεγάρου από το θυρωρό.

Όταν οι αστυνομικοί έφθασαν στο σπιτί, τους υποδέχθηκε ο κ. Τρέντον, φανερά ταραγμένος, και τους ώδηγισε σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου είχαν μεταφέρει την τραυματισθείσα. 'Η λησποδύτρια ήταν μια νεαρή γυναίκα και φορούσε ένα γκρι κοστούμι σπόρο. 'Η σφαίρα της είχε περάσει το πρόσωπο πέρα για πέρα. Ένας πρόχειρος επίδεσμος, που της σκεπάζε ολόκληρο το κεφάλι, είχε σταματήσει οπωσδήποτε την ακατάσχετη αιμορραγία. Οι αστυνομικοί κατάλαβαν με μια ματιά ότι κάθε ανάκρισις ήταν περιττή. 'Η τραυματισθείσα ψυχορραγούσε. Άλλα ποιά ήταν; Στις τσέπες της δεν βρέθηκε κανένα έγγραφο.

— Είπε αλάνθια, είπε, ότι μια νύχτα έφυγα κρυφά από το ξενοδοχείο χωρίς να πω του ξενοδόχου τίποτε. Μα είχα τους λόγους μου... 'Επληγα σε μια κλινική, στη Νέα Υόρκη, για να ξεγεννήσω... Είμαι εκεί ένα μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου δεν είδα ποτέ τον τρομερό δράμα που συνέβη στον αγαπημένο μου Δαυί, τον πατέρα του παιδιού μου... Προχθές βγήκα από τη κλινική, έμαθα τι συνέβη κι' έτρεξα να διαλύσω την οικτρή πλάνη ότι ο Δαυί έβαλε να με σκοτώσουν...

— 'Η μίς Ντίζων απέδειξε την ταυτότητά της με θετικά πιστοποιητικά. Δεν έμενε πλέον καμμία αμφιβολία ότι ήταν αυτή... Άλλα εν τοιαύτη περίπτωσηί ποία ήταν η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο;...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

ρούχα της, τα μαλλιά της και την σωματική της κατασκευή την ανέγνωσε και δήλωσε ότι είναι μια πελάτις του, ή μίς 'Εβελιν Ντίζων, μια εκκεντρική και πλούσια νέα, που ζούσε μόνη της και η οποία εξαφανίσθηκε από τη νύχτα ακριβώς εκείνη. Γιατί, όμως, ή μίς Ντίζων μπήκε στο σπιτί του Τρέντον; Για να κλέψει; Αυτό ήταν αδύνατο. 'Η μίς 'Εβελιν ήταν πλουσιωτάτη... 'Ωστε...

Υστερα όμως από λίγες μέρες οι γιατροί διεπίστωσαν με κατάρπλη- ζι τους ότι ή μίς Ντίζων ήταν σ' ένα διαμέρισμα κατάρπλη. Συγχρόνως διαφωτισμένη κατάρπλη. Την Τρέντον, ανακάλυψε στο δωμάτιο του Δαυί μια φωτογραφία της μίς 'Εβελιν με 'Ιδιοκτήρη αφιέρωση προς το Δαυί... 'Ο νεαρός Τρέντον υπεβλήθη τότε σ' ανάκρισι κι' ανάκρισι κι' ανακρίθηκε και ομοιο- γήσοι ότι γνώριζε πράγματι την μίς Ντίζων ότι είχε σκεπάζει μαζί της κι' ότι αυτός, ήταν ο πατέρας του παιδιού που έπρόκειτο να γεννηθεί!...

Κατόπιν της όμολογίας του ταύτης, όπως ήταν έπομένο, τον υποπτεύθηκε ότι για ν' απαλλαγεί απ' την ευνυνη της πατρότητος, παρέσυρε τη μίς Ντίζων στο σπιτί του κι' έβαλε το σφωερ Τζών Ο Νήλ να την σκοτώσει.

— Είπε αλάνθια, είπε, ότι μια νύχτα έφυγα κρυφά από το ξενοδοχείο χωρίς να πω του ξενοδόχου τίποτε. Μα είχα τους λόγους μου... 'Επληγα σε μια κλινική, στη Νέα Υόρκη, για να ξεγεννήσω... Είμαι εκεί ένα μήνα, κατά τη διάρκεια του οποίου δεν είδα ποτέ τον τρομερό δράμα που συνέβη στον αγαπημένο μου Δαυί, τον πατέρα του παιδιού μου... Προχθές βγήκα από τη κλινική, έμαθα τι συνέβη κι' έτρεξα να διαλύσω την οικτρή πλάνη ότι ο Δαυί έβαλε να με σκοτώσουν...

— 'Η μίς Ντίζων απέδειξε την ταυτότητά της με θετικά πιστοποιητικά. Δεν έμενε πλέον καμμία αμφιβολία ότι ήταν αυτή... Άλλα εν τοιαύτη περίπτωσηί ποία ήταν η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο;...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

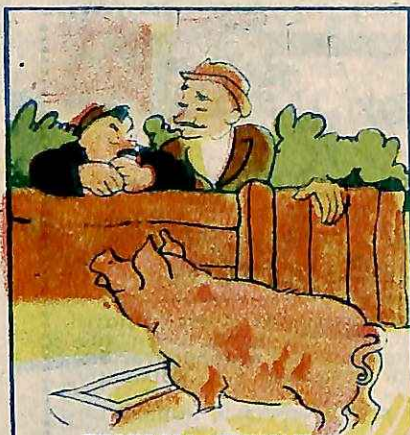
— Απ' ό,τι είπα, η άλλη εκείνη που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο, ήταν η ίδια που έβγαλε από το δωμάτιο...

Το πνεύμα του Σπανδωνή

Μερικά ανέκδοτα και άστεία του

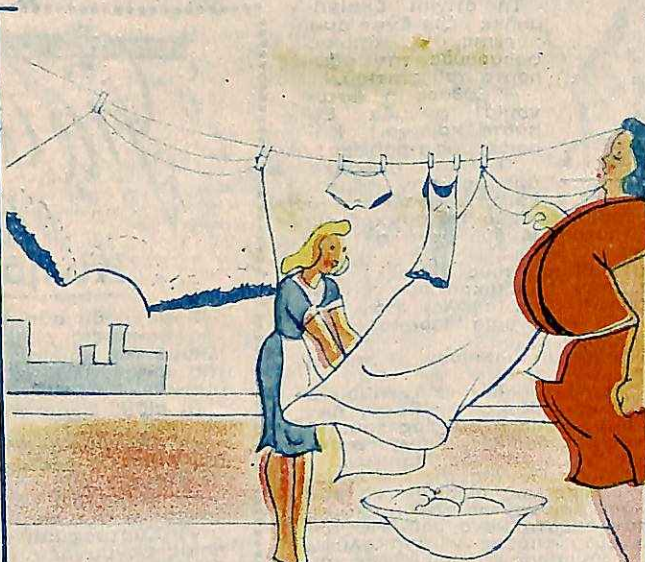
Οι γηραιότεροι 'Αθηναίοι ασφαλώς θα θυμούνται τον Νικόλαο Σπανδωνή, τον συμπληρωτικό, τον μποξέρ, αλλά και άριστο κωμικό δημοσιογράφο. Και τι δεν έγραψε ο δαιμόνιος αυτός άνθρωπος! Ιστορικές μελέτες, μυθιστορήματα, χρονογραφήματα, βιβλιογραφίες, γλωσσικές μελέτες, φιλολογικές κριτικές κι' ότι άλλο ζητούσε η καθημερινή δημοσιογραφία το καιρό εκείνο.

'Ο Σπανδωνής ήταν κυρίως ρεπόρτερ. Γερό λαγωνικό, έχανε παντού τη μύτη του για ν' ανακαλύψει κάτι το καινούργιο και συνταρακτικό. Όταν στα 1887 έφτασε στην 'Αθήνα ένας ξένος που έκανε πτήσεις κ' ένα από τα παλαιά αεροστάτια ο Σπανδωνής έσπευσε να βρή τον αεροπόρο και να τον παρακαλέσει να τον πάρη μαζί του. 'Εκείνος δέχθηκε

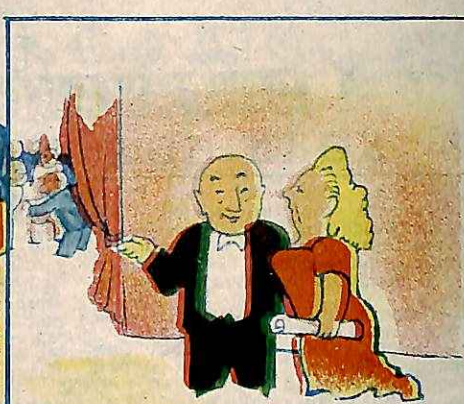

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ

-Γιατί αφήνεις το γουρουνί σου μια μέρα νηστικό και μια μέρα το ταΐζεις πολύ;
-Γιατί θέλω το ζαμπόνι που θα κάνω να είναι μια φέτα ψαχνό και μια φέτα παχύ!

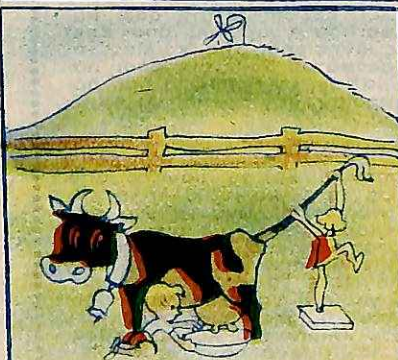

-Σου είπα χίλιες φορές, Μαρία, να μην απλώνεις μαζί τα δικά σου και τα δικά μου άσπρόρρουχα για να μην μπερδεύονται!

ΑΠΟ ΣΠΟΝΤΑ

-Θέλετε να τραγουδήσετε αμέσως, ή θέλετε ν' αφήσουμε τους καλεσμένους να διασκεδάσουν λιγάκι ακόμα;

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΡΜΕΓΜΑ

-Τοτό, τρομπάρισε με δύναμι, γιατί δεν τρέχει γάλα.

Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΥ

-Αυρήλιε, απαιτώ να ξυρίσης αυτό το μουστάκι, γιατί είσαι γελοιωδέστατος.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

-Δέ φταίω εγώ, Πατοόκλε. Σου είπα χίλιες φορές να επισκευάσεις εκείνο το κάρροτσκι.

ΕΦΗΡΗ ΙΑΔΑ

-Έδεσα κόμπο στην ουρά του σκυλου μου για να θυμθώ κάτι και τώρα ξέχασα γιατί έδεσα τον κόμπο.

-Τί χαριτωμένο που είναι το σκυλάκι μου μ' αυτά τα μουστάκια!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΕΡΕΝΑΔΑ

-Με συγχωρείς, αγάπη μου... αλλά είχε σπάσει η κιθάρα μου.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΣΑ
'Ιστορία χωρίς λόγια

